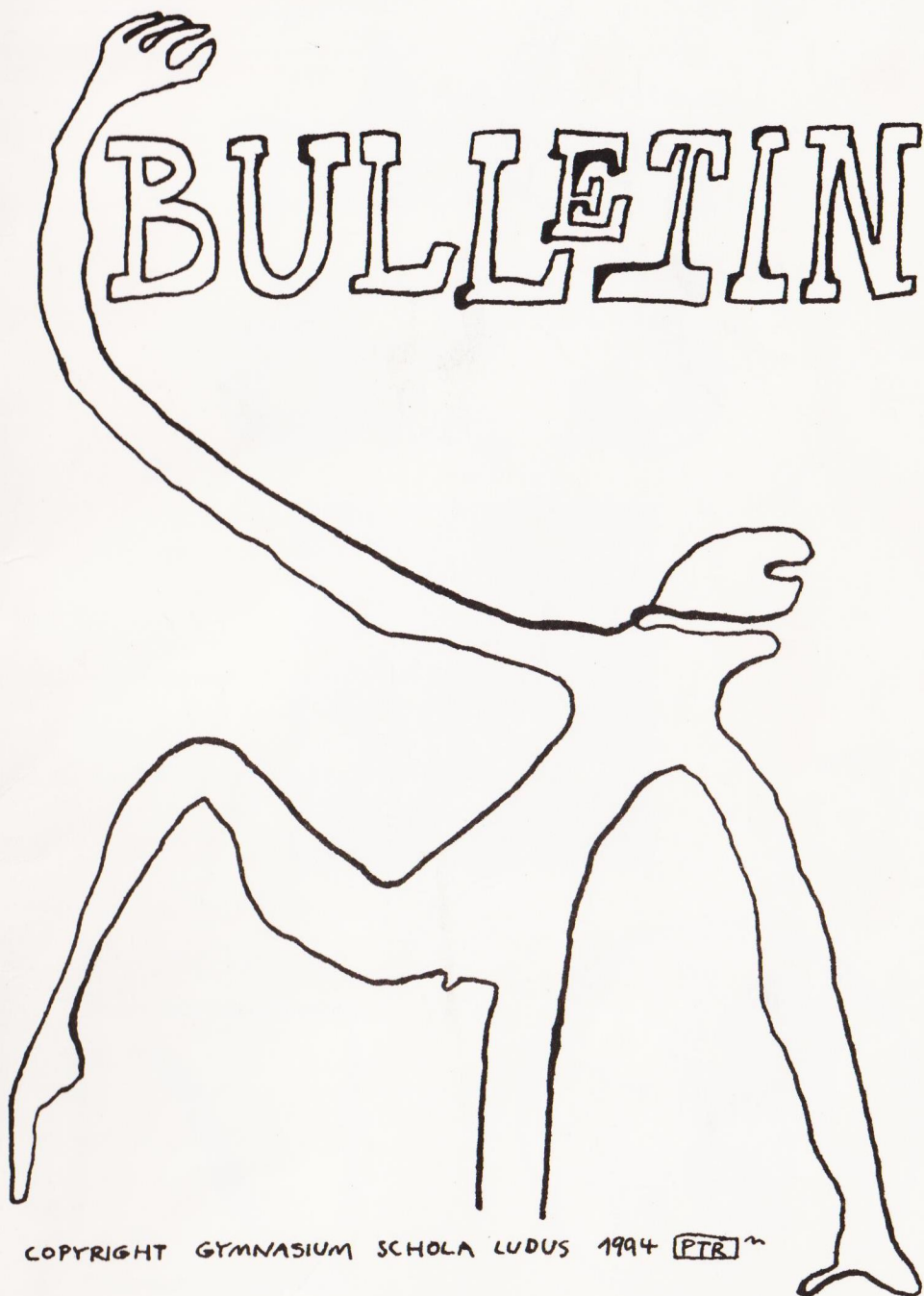
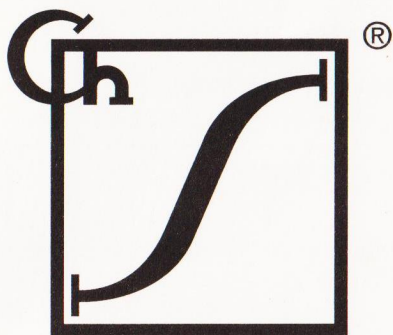


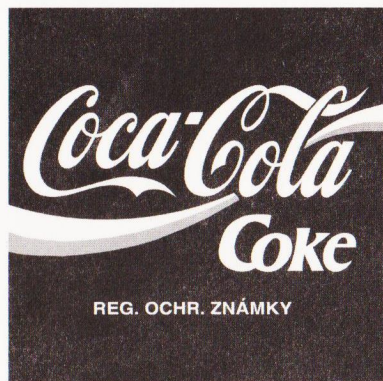


COPYRIGHT GYMNASIUM SCHOLA LUDUS 1994 PTR[™]

DIVADELNÍ FESTIVAL SOUKROMÝCH ŠKOL



SPOLCHEMIE



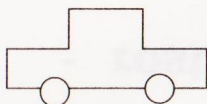
VÍTÁME VÁÁs, U NÁÁÁÁÁs.

Pavel Slezáček, ředitel gymnázia Schola ludus

BULL jednou jeden festival. Jmenoval se PRDfSOUŠ a jeho 1.ročník pořádalo soukromé GSL v ÚL. Uplynul rok a před námi je 2.ročník tentokrát pod názvem DIFSOUŠ a pořádá ho opět soukromé GSL v ÚL. Info o festivalu najdeš v bulletinu, který právě držíš (promiň, že ti tykáme) v rukou.

A teď to nejdůležitější. Jak na to. On totiž není bulletin jako bulletin jako bulletin jako bulletin. Tento je takový... Zkrátka! Jestli si chceš něco souvislého přečíst, měl bys číst nejdříve sudé stránky a až dojdeš na konec, jistě pochopíš, co dál. To je jedna z dalších předností tohoto bulletinu. Jestli se budeš řídit našimi radami, můžeš ho číst do nekonečna.

A festival? Ten se bude sice konat jen v termínu 18.-24.4.1994, ale i v jednom jediném týdnu se dá přeci prožít spousta „nekonečných“ věcí, ne?



ŘI

vysvětlivky:

bull - čte se byl, min.č. od být

festival - slavnostní přehlídka kulturní tvorby

PRDfSOUŠ - první republikový divadelní festival soukromých škol

1. - první

GSL - gymnázium Schola ludus

ÚL - Ústí Labem, nad se vytratilo

2. - druhý

DIFSOUŠ - divadelní festival soukromých škol

info - informace

bulletin - to ani my nevíme

sudé - to je takové číslo, které je dělitelné dvěma beze zbytku: dva, čtyři, šest, osm, deset,...

18.-24.4.- od osmnáctého do čtyřiaadvacátého dubna

1994 - tohoto roku

Na přípravě tohoto bulletinu se podíleli: pavel hrbáč, láďa sedlák, luboš opat, jaroslav achab heidler - acb, petr mička - ptr, petr michálek, miro, gymnázium schola ludus

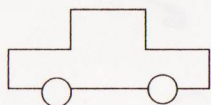
Divadlo, radost, smysl, souznění a divadlo.

Ing. Bedřich Zouna, ředitel festivalu

BULL jednou jeden festival. Jmenoval se PRDfSOUŠ a jeho 1. ročník pořádalo soukromé GSL v ÚL. Uplynul rok a před námi je 2. ročník tentokrát pod názvem DIFSOUŠ a pořádá ho opět soukromé GSL v ÚL. Info o festivalu najdeš v bulletinu, který právě držíš (promiň, že ti tykáme) v rukou.

A teď to nejdůležitější. Jak na to. On totiž není bulletin jako bulletin jako bulletin jako bulletin. Tento je takový... Zkrátka! Jestli si chceš něco souvislého přečíst, měl bys číst nejdříve liché stránky a až dojdeš na konec, jistě pochopíš, co dál. To je jedna z dalších předností tohoto bulletinu. Jestli se budeš řídit našimi radami, můžeš ho číst do nekonečna.

A festival? Ten se bude sice konat jen v termínu 18.-24.4.1994, ale i v jednom jediném týdnu se dá přeci prožít spousta „nekonečných“ věcí, ne?



ŘI

vysvětlivky:

bull - čte se byl, min.č. od být

festival - slavnostní přehlídka kulturní tvorby

PRDfSOUŠ - první republikový divadelní festival soukromých škol

1. - první

GSL - gymnázium Schola ludus

ÚL - Ústí Labem, nad se vytratilo

2. - druhý

DIFSOUŠ - divadelní festival soukromých škol

info - informace

bulletin - to ani my nevíme

liché - to je takové číslo, které není dělitelné dvěma beze zbytku: jedna, tři, pět, sedm, devět, ..

18.-24.4.- od osmnáctého do čtyřiaadvacátého dubna

1994 - tohoto roku

Na přípravě tohoto bulletinu se podíleli: pavel hrbáč, láďa sedlák, luboš opat, jaroslav achab heidler - acb, petr mička - ptr, petr michálek, miro, gymnázium schola ludus

Seznam škol zařazených do festivalu:

- Podještědské gymnázium Liberec
- Gymnázium J.Seiferta Praha
- České reálné gymnázium České Budějovice
- Soukromé gymnázium ALTIS Praha
- Soukromé gymnázium Havířov
- Soukromé gymnázium ARCUS Praha
- Gymnázium Fr.Křižíka Plzeň
- Gymnázium Jana Palacha Praha
- Moravské gymnázium Olomouc
- Gymnázium „Pod Vyšehradem“ Praha
- Biskupské gymnázium České Budějovice
- PORG Praha
- Johaneum Evangelisches gymnázium Henerswerda, SRN
- Junior College Laros Ostrava
- Rodinná škola Olomouc
- Soukromá podnikatelská škola Kladno
- Soukromá střední škola J.A.Komenského Praha
- Soukromé dívčí lyceum Velké Hoštice
- Střední umělecká škola Frýdlant
- Soukromá mistrovská škola uměleckého designu Praha
- Bohemia Regia Praha
- Gymnázium SCHOLA LUDUS Ústí nad Labem
- Státní gymnázium „Jateční“ Ústí nad Labem

Počet zařazených představení: 35

Vážení kolegové a spolupachatelé letošního festivalování v Ústí,

kteř by mělo krom mnoha ostatních záslužných předností mj. také přesvědčit veřejnost, že vystavit „chovance“ účinkům soukromého školství, není zdaleka tak příšerná zhouba či prachšprostý snobismus, ale třeba i cos smysluplnějšího.

Za tím účelem se vedle běžného takřka soutěžního klání připravuje také akce, jíž jsme si pracovně nazvali

Tam pod věží babylonskou

Možná se z ní vyklube finální veřejný happening, možná jen poslouží chystaným „divadelním dílům“, coby leitmotiv. Proto bychom Vás rádi seznámili s několika pravidly a zároveň se Vás i na několik věcí zeptali. Tož....

- 1) účast na akci není podmínkou soutěže, (čili chcete-li - je nepovinná)
- 2) cílem = ověřit si zejména zásady nonverbální komunikace (přičemž zmíněná nonverbálnost není podmínkou) a zároveň poznat i s tím spojené problémy toho, kdo komunikuje „jiným“ způsobem.
- 3) průběh = ti kdo se Pod Babylon přihlásí, budou na místě činu rozděleni do cca 8 skupin a vystaveni účinkům lektorů, kteří je během „dílen“ připraví na situaci, jíž pak budou vystaveni.

Modelová situace bude stanovena dejme tomu tak, že dotyčná skupina se ocitla na cizí planetě a do odletu (zániku planety, živelné katastrofy či čehokoli, co ohrožuje život „výpravy“) zbývá jen určitý čas. Ten je nutno využít k tomu, aby se naši „jinomluvci“ nejen domluvili v rámci vlastního komunikačního klíče se skupinami ostatními, ale možná i s civilními obyvateli města a získali životně důležitou součástku (informaci, pomoc apod.)

Průšvih je v tom, že zatímco pro jedny znamená výraz „voda“ skutečně vodu, pro jiné to může být smrtelná urážka, pro další třeba výzva k sexuální interakci apod.

Podaří se i navzdory těmto záluďnostem komunikovat ?

Pevně věříme že ano, ačkoli komunikace je občas (zejména dnes) docela složitá i tehdy, mluví-li všichni stejným jazykem, čili používají stejný komunikační klíč. Přinejmenším se ale může rozpoutat cosi, co zatím nikdo z nás nezažil. (Není ovšem vyloučeno, že jednou zažije)

Pozor. Výsledný tvar bude předveden (?) veřejně.

Dovolujeme si tedy touto cestou upozornit jednak účastníky festivalu, jednak i veřejnost takřkajíc „profánní“ na to, čemu se mohou případně vyhnout nebo naopak čeho se zúčastnit. Přinejmenším jako diváci. A to zhruba v čase vyvrcholení letošního festivalu. Sledujte festivalový program!!!

Pro ty, kteří by se do věci hodlali pustit „hlouběji“ přinášíme rovněž zvěst ne nepodstatnou. Informujte se o složení a zaměření jednotlivých dílen, na štábu festivalu i v tomto bulletinu pod rubrikou „Babylon“....

Jsme s vámi, komunikujte s námi.....

- acb -

Seznam hostů zúčastněných festivalu:

Anton Miroslav
Petr Vaněk
Galatíková Věra
Pavelka Ondřej
Lošťáková Aťka
Součková Jolana
Lébl Petr
Lang Michal
Pokorný Jiří
Bláhová Markéta
Havlíková Lenka
Jaroslav Achab Haidler
Hop Trop
Jan Burian
Monsigneure
Petr Žák a Jana Michalcová
Mirek Kovářik
Vladimír Mišík
UTLUČTUMŮRU
Činoherní studio ŮL
Stará škola
Žlutý dům

Představení hostů zúčastněných festivalu:

18.4.pondělí

Hop Trop (koncert)
ČS (Tři mušketýři)
Monsigneure
Petr Vaněk (Ohňový večer)

19.4.úterý

Jan Burian

21.4.čtvrtek

P.Žák a J.Michalcová (Experiment pro dva)
ČS (Procitnutí jara)

22.4.pátek

Mirek Kovářik (Blues pro bláznivou holku)
Vladimír Mišík

23.4.sobota

UTLUČTUMŮRU (koncert)
Stará škola (koncert)
Žlutý dům

Přesné časy jednotlivých vystoupení najdete v programu, který bude k dispozici pravděpodobně všude, zvláště pak v informačním plátku, který bude po čas festivalu denně vycházet.

Ti hosté, kteří nebudou vystupovat (z autobusu), budou se účastnit seminářů, dílen a někteří i závěrečného happeningu, jehož téma zní: Tam pod věží Babylonskou. Bližší informace k tomuto tématu najdete někde v tomto bulletinu. Kdo hledá, ten najde!

- Soukromé gymnázium ALTIS Praha

20.4. středa, Corso, 15.00

- Vyšetřování ztráty třídní knihy

- Soukromé gymnázium ARCUS Praha

22.4. pátek, Corso, 16.15

- Dva se perou, třetí vyhrává

- Doktor Tyfus aneb šilený úlet gymnázia Arcus

- Gymnázium Fr.Křižíka Plzeň

20.4. Středa, Corso, 9.00

- Divadlo poesie

- Motýli

- Něco z Kámásutry aneb jak na to

- Opilcovo dítě

- PORG Praha

18.4. pondělí, Corso, 15.00

- Paměti Vituse Multiplexe

- Johaneum Evangelisches gymnázium Henerswerda, SRN

22.4. pátek, Corso, 11.00

- Soukromá podnikatelská škola Kladno

21.4. čtvrtek, Corso, 17.15

- 8 a 1/2 Gastona

Tahle banda bláznů se vyklubala ze soukromé podnikatelské školy v Kladně. Průměrný věk 16-ti let nám dává sílu ubírat se takovým směrem, jako je divadlo.

Tuto hru jsme zvolili proto, že je aktuální pro jakékoliv časové období v lidské minulosti, současnosti a pravděpodobně i budoucnosti. (s výjimkou kostýmů).

Hra je o podivnosti, vypočítavosti a objemu ženského srdce. Žena toužící po bohatství poblázní 2 muže a chce je obrát o všechny peníze (nevíme jak k nim přišli.) Nezastaví ji ani jejich smrt. Svědomí však nemá málokdo a tak i ona je potrestána a dohnána ke stejnému konci, jako její bývalí milenci.

A už je to tady

Včera náhle brzy z rána

zastihla nás velká rána

poštovní holub přinesl zprávu

O čem, přece o divadlu

Divadelních králů bál

v Ústí bude festival

Z našich tváří úsměv září

všechno se nám skvěle daří.

Zima končí, sníh už taje

k chuti přijde hrnek čaje

bez ohledu na záliby

rejža nepřipustí chyby

Hollywood je nadosah

nikdo z nás však nemá strach

Samé ruce, samé nohy

pro divadlo máme vlohy

Konkurence bude silná

parta z Kladna je však pilná!!?

Pokud bychom nevyhráli

zklamání však nebudem

divadlu vždy budem věrni

příště zase přijedem.

- Soukromá střední škola J.A.Komenského Praha

18.4. pondělí, Corso, 9.00

- Ženitba

18.4. pondělí, Corso, 9.50

- Jak vidím svět

V pásmu se snažíme vyjádřit spolu s ukázkami poezie, prózy a hudby Einsteinovy postoje k některým lidským hodnotám, jako je láska, přátelství, touha po poznání, harmonii, atd.

PRDf SOUŠ aneb

Jak to bylo loni?

V době, kdy rozbitá vajíčka plazila se po silnicích, chodnicích i zdech, kdy zlámané pomlázky smutně vykukovaly ven z popelnic a kontejnerů, kdy ozvěna žadonivých písní dávno podlehla víru minulosti, kdy nejružnější zvyky opíraly se o sklepní stěny hned vedle unavených sáněk a vajíčkové barvivo ztrácelo svůj odstín kdesi hluboko ve spíži, začalo to v bývalém krajském městě Ústí nad Labem nadočkavě vřít. Město se rozrostlo o dav lidí, kteří se z hotelových lůžek, jídelen a divadelních pódii zlomyslně vysmívali do očí těžce zraněné nudě. Nastalo období potřebné a předtím dlouho postrádané kultury, brána do světa fantazie široce rozevřela svá ústa a s chutí polykala všechnu denní šed a stereotyp, všechnu nenávist i smutek.

To vše měl na svědomí jeden jediný nápad, nejprve malíčkový, nepatrný, také trochu nesmělý, později velký, krásný a odvážný. Prostor pro dýchání a život mu nabídla jedna ze škol, sídlících na Střekově. „Shodou náhod“ to byla škola soukromá a gymnázium navíc, škola s velice sympatickým a do té doby nepřilíh známým titulkem Schola ludus, což v překladu z latiny nese význam „škola hrou“.

Psal se dne 13.4. 93⁷. Ve čtrnáct hodin evropského času se větší množství posluchačů výše jmenované instituce odrazilo od ozdobené střekovské budovy směrem k Mírovému náměstí. A aby to všechno nebylo jen tak, byl každý z účastníků namaskován dle svého vkusu. Když se dav dostavil na „místo činu“, ředitel školy a ředitel festivalu za jásotu dlouhého zástupu lidí a přítomnosti soukromé televize KABEL PLUS a několika zástupců tisku ve 14.⁰⁰ hodin slavnostně vypustili zahajovací PRD (odstříhli balónek s nápisem PRD), čímž prozatím neoficiálně odstartovali První Republikový festival SOUKROMÝCH ŠKOL (PRDfSOUŠ). Akci, jež se odehrála na Míráku, se přezdívalo HAPPENING. Když už mu čas odzvonil, vypukla ohromná neplánovaná legrace, tzv. „veselé návraty“. Hrubým odhadem asi 6 studentů se totiž vydalo na cestu zpět do školy. Pěšky se dostali k autobusové zastávce naproti městskému soudu. Chtěli zde vyčkati na autobus číslo 11 či 17. Jejich maskování však nezdrželo se všedním obyvatelům Ústí tak zcela normální, každý jen zvědavě kulil očička a div si neukroutil hlavu samým údivem (pro ilustraci bych uvedl, že 2 chlapi byli „jen tak nalehko“ - navlečení pouze do modrých pohodlných župánek -, což v polovině dubna vyvolalo vskutku zajímavé reakce, nápaditý Petr ze sebe udělal chudou babku bez sociálního zabezpečení, no prostě somračku, kteréžto pak Martin vytvořil partnera podobného vzhledu). Když se pak ke stanici blížil hlasitě houkající a modře blikající sanitní vůz, vzduchem létaly nárážky typu „Tak hoši, ten jede pro nás“ a podobně. Avšak náš humor si brzy zbaběle našel svou skrýš za vylekanými tvářemi. Zmíněné vozidlo totiž opravdu zabrzdilo u obrubníku před naší skupinkou a postarší vyděšená paní nervózně směřovala svým ukazováčkem přímo na nás. Z bílého anděla s červeným křížem na duši vyběhli dva zřízenci v sněhovcích, popadli nosítka schovaná v zadní části automobilu a v běhu se vydali po směru vztyčeného prstu. Když nás pak bez povšimnutí proběhli a zamířili k dřevěné lavičce, na níž seděl pán, kterému zřejmě nebylo dobře, trochu jsme si oddechli. Péťovi pak ještě zkomplikovali cestu do Činoherního studia, kam šel vrátit svůj úspěšný kostým, policisté, ale o tom se nebudu příliš rozepisovat, zmiňuje se o tom již reportáž z happeningu, zveřejněná minulý rok v prvním z čísel festivalového deníku.

O den později, ve středu 14.dubna, zahájil ředitel soukromého gymnázia Schola ludus a tudíž samotného organizátora akce, pan Pavel Slezáček, celý pětidenní program oficiálně a to v Národním domě úderem třinácté. Spustil tak velkolepou akci plnou humoru a nadšení.

Vstupenky na jednotlivá představení byly k dostání v „office“ v centru celé akce, na střekovském gymplu, kde na vás také čekala propagační trička se znakem festivalu nebo se znakem školy, který se hrdě leskl i na placce, jež byla též k dispozici. Prdět přijelo asi 12 soukromých škol z celé ČR a jedna dokonce z Dánska, přičemž k shlédnutí bylo asi 17 divadelních představení (podmínkou účasti soutěže byla vlastní divadelní hra, vytvořena buď studenty přihlášené školy nebo alespoň jiným příslušníkem školy). Tato vystoupení byla povětšinou soutěžní a jejich kvalitu hodnotila porota, sestavená z populárních osobností české (ale i slovenské) kulturní scény, mohu uvést například Mirka Kovaříka, Svatavu Antořovou a spoustu dalších. Tyto hvězdy byly nazývány hosty. Uvedení i neuvedení hosté měli pak

- Střední umělecká škola Frýdlant

- Žákovská poezie

- Barvy

- Státní gymnázium „Jateční“ Ústí nad Labem

21.4. čtvrtek, Corso, 12.30

- Kadiš za Naomi Ginsbergovou

- Gymnázium J. Seiferta Praha

19.4. úterý, Corso, 12.00

- Břetislav a Jitka

19.4. úterý, Corso, 15.00

- Magdaléna

Břetislav a Jitka aneb dějiny na lehátku:

Tento v pořadí již druhý muzikál v dějinách dramatické tvorby páté třídy soukromého reálného gymnázia Jaroslava Seiferta pochází opět z múzou políbených psacích strojů dvou tvůrců: Šimona Vosečka a Jaroslava Mareše v režii Heleny Svobodové.

Hra se opírá o nejnovější poznatky v oblasti historie Česko - Franckých konfliktů, konkrétně se dotýká problému politicko - emocionálních vztahů přemyslovského bastarda Břetislava a francké markraběcí sestry Jitky. Děj je situován do vládnoucích sfér, z nichž oba hlavní aktéři pochází. Odehrává se de facto pouze na čtyřech místech. Touto svou bezprostřední jednoduchostí se pokouší vnést jasno do šerem pochybností zahaleného údobí vlády Přemyslovského rodu.

Dílo však není původní, vzniklo svérázným přepracováním povídky Miloslava Švandrlíka „Dívka na vdávání“. Subjektivním zásahem kvintánů vzniklo nové originální pojetí, vhodně doplněné hudbou K.Louly s texty D.Trčkové.

- Gymnázium Schola ludus Ústí nad Labem

20.4. středa, Corso, 20.15

- Teda, Petře, jako sorry

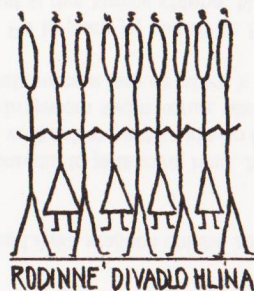
22.4. pátek, Corso, 15.00

- Dobyť severního pólu

Teda, Petře, jako sorry

aneb o tom, jak nás potkalo mnoho veselého, ale i hořkého od změny jména, přechodu členů až po úspěch a solidní propadák. Kája *, jinak slovutný dramaturg, u nás coby režisér - stvořitel. Zkrátka se chudák pořád snaží ze změti těch kamenů a hlíny uplácat božskou sochu, ne však pro věčnou slávu a krásu, ale především pro naše potěšení a radost ze života. A my - hnětný materiál? Snažíme se stvořiteli udělat radost tím, že uznáváme cenné rady, pokoušíme se stát na pdstavci a držet pohromadě. A jinak? Chuť se pouštíme do nelehkého úkolu - vytvořit skoro téměř egyptskou story - Teda, Petře, jako sorry. No a jak to dopadne, to už posoudíte vy sami.

* viz. rozhovor str. 11



To dávám ruce pryč
V hrníčku vařím divadlo
HLÍNU teď kypří rýč
Aby to v Ústí dopadlo.

Dobyť severního pólu

Jsme kucí, kteří dostali již před dvěma rokama chuť zahrát si divadlo. Sáhli po české klasice a nacvičili. Sehráli před studenty našeho ústavu a měli z toho prima pocit. Víme ale moc dobře, že takový zážitek jako tenkrát už to nikdy nebude. Vždyť tenkrát to bylo poprvé...

večer po řetězcích kulturních představení vyhrazen časový prostor pro svá vlastní čísla. Avšak nezkušenost podstříkla nejednu nevýhodu a jednou z mnoha byl fakt, že vystoupení byla konána na čtyřech různých místech (Kulturní dům, Národní dům, Činoherní studio, Klub Kameňák), navíc ještě paralelně, tudíž jedna osoba by se musela rozkrájet, chtěla-li by vidět všechna čísla. Snad také proto se druhý soutěžní den porota rozhodla, že by bylo lepší, časově do sebe poskládat jednotlivá soutěžní představení, aby bylo možné shlédnout všechna. A tak se město hemžilo postavickami, přebíhajícími sem a zase tam a tam a zase sem a zpět a pořád dokolečka, že se domorodci nestačili divit.

Jak tedy zhruba vypadal den hostující školy ?

Ráno vstát, jet se nasnídat do menzy (každý účastník měl zajištěnou stravu), oběhnout připravené výstavy, pak vzhůru do divadel shlédnout hry ostatních škol, popřípadě zahrát své vlastní představení nebo si udělat generálku, soráč, vynechal jsem oběd, po vystoupení škol pak večere, následuje večerní program, například diskotéka koncert či shlédnutí profesionálního divadla, jak kdo chtěl. A pak alou do postele a ráno opět všechno od začátku, v některých případech odjezd domů. Tedy svět ve spárech kultury.

Poslední den byla sobota. Na programu byl ještě koncert skupiny Ayerdall a na závěr vyhodnocení festivalu v Činohráku s předáváním cen (vyhrál domácí soubor Hámajan, který však letos ponese titulek Divadlo Rodinná hlína, s hrou Kláry Špičkové Tenkrát na západě aneb co to máš na nohou). Při této slavnostní příležitosti nechyběl ani Kabel Plus a vsudypřítomní novináři. Celou záležitost zakončil maškarní ples v Domě kultury. A opět plno humoru (já jsem šel za dámou a ještě dnes si pamatuji, jak jsem se v dámských střevících téměř přizabil, ale hlavně že maska splnila svůj účel, ani vlastní kámoši mne nemohli poznat). Tento bál však provázely i slzy, a to slzy loučení s novými přáteli a vůbec celou akcí. To byl pohled vnější, ale co takhle skrytá tvář, duše, srdce, mozek a pohon celého festivalu ?

Vždy je nejlepší začít hned od zrození odvážné idey. Někdy ke konci roku 92? vznikl v hlavě ing.Bédi Zourny, na škole vyučujícího fyziku a zeměpis, zajímavý nápad, zprvu poněkud váhavý a pochybný, uspořádat divadelní festival, na který měly být pozvány soukromé školy ČR. Název celého programu byl chvíli diskutován, z několika návrhů se nakonec ujal jediný: PRD festival SOUŠ.

První nepatrné krůčky, snažící se o realizaci projektu, byly úspěšné. Našlo se několik odvážlivců, kteří podali pomocnou ruku, a mohlo se začít s přípravami. Zájemci o realizaci festivalu se několikrát sešli, aby projednali jednotlivé body. V dohlednu byla spousta práce a probdělých nocí. Rozeslání nabídek, obdržení přihlášek, rozvrh celé akce, přijaté i nepřijaté návrhy, obstarávání rekvizit, potřebných k jednotlivým představením, práce na bulletinu, propagace, ať už v novinách, rozhlasu či televizi, nebo pomocí letáčků a plakátů, transparentů, triček či placek. Dále tisk vizitek, shánění sponzorů pro jednotlivá vystoupení, obvolávání zajímavých hostů, ubytování a strava pro účastníky celé akce, hledání vhodných prostor pro realizaci vlastních programů a v neposlední řadě také samotné nacvičování divadelních her a mnoho a mnoho další, neméně významné práce, jako například pokreslování a nafukování PRDových balónků tak, aby nePRDly, vytvoření redakční rady a všelijaké papírování kolem. Jen je škoda, že se někteří studenti GSL na přípravy prostě vyPRDli. Během tohoto předfestivalového shonu dokonce odpadlo několik her z nedostatku času, naše gymnázium se ještě v březnu jelo odreagovat na čtrnáctidenní školu v přírodě do krásného prostředí Starých Splavů u Máchova jezera. Nicméně osudný den D uhodil a přecpání velikonočními vajíčky, holky s bolavými šrámy na zadcích od pružných pomlázek a kluci osvěženi vědrem studené vody, zahájil přebalónkovaný happening neoficiálně celou akci, závod bzl odstartován, startovní čísla rozdána a srdce divadelníků začala plesat. Oficií se posadili za stoly a řídili prodej vstupenek, redakční rada byla též připravena na akci, jejíž dětská tvář zprvu vypadala tak nevinně. Kameloti „gorily“, průvodci hostujících škol čekali na svých stanovištích, až se ozve sportovní výstřel. IPRÁSK! Totiž !!!PRD!!! A teď už naostro“ Rozbíhá se přetěžký závod. První Republikový Divadelní Festival Soukromých škol. Těžko vám přiblížím roli ostatních pořadatelských funkcí, protože já jsem byl vytižen prací v redakční radě, která připravovala na každý soutěžní den jedno číslo časopisu se zajímavostmi a novinkami z průběhu PRDu, tedy tak zvaný festivalový deník (celkem pět čísel). Pokusím se vám nastínit PRDfSoušovský život z novinářského pohledu. Ráno jsme „vstali“, po-



PRR

kud jsme vůbec měli odkud a začala tvrdá makárna. Pét'a přiděлил novinářům, fotografům, jednotlivé body programu - dopoledne to obvykle bývali výstavy a tak podobně. Po obědě válka „přetvářka proti přetvářce“ (rozumněj divadlo proti divadlu). Rozletěli jsme se do všech koutů Ústí, sledovali jsme jednotlivá představení, fotili, dělali rozhovory a tak dále. Večer jsme se někdy i „najedli“ a znovu do práce. Následovala představení zajímavých hostů, která vcelku trvala do 22⁰⁰h. Tady vám mohu povědět zajímavý zážitek. Tak tiše poslouchajte a neusněte (jestli už na to nevidíte, uzměte brýle, dalekohled, triedr, či mikroskop, nebo si to založte, naberte síly a pak pokračujte ve čtení, bude úplně stačit, když sáhnete po vypínači a rozsvítíte si).

Když jsme jako novináři navštívili koncert skupiny Metalinda (tato skupina u nás vystupovala s dvouměsíčním předstihem při svém turné po ČR), zpočátku zarazil malý počet obecnstva. Medi mi povídá: „Hele, Ládo, prosím tě, když nepřijdou bedňáci, vid', že nám pomůžeš tahat bedny.“ A taky že nepřišli! Pro snažší pochopení. Bedňáci (kluci od nás ze školy, co se nabídli, že pomůžou Metalindě přenášet aparaturu) se na to prostě vykašlali. Ještě, že přišli další kluci z redakce a pomohli nám. Ten den jsme se do školy, do sídelního místa redakce, dostavili až před půlnocí a to nás ještě čekala spousta nezbytné práce. Ostatně jako každý den. Vypsání pocitů z jednotlivých představení, odposlouchávání rozhovorů z chraplavého diktafonu a jejich zachycení na papír, přepsání do počítače PC, disketa z PC do AMIGY, grafická úprava, výtisk, kopírování, překládání (ne z jednoho jazyka do druhého, ale překládání papíru z formátu A4 na formát A5, skládání časopisu, vynechal jsem kreslení úvodní strany, vyvolávání fotografií. A to vše nehladě na to, že sem tam stávkovala kopírka nebo tiskárna. Kolem půlnoci pravidelně přicházela krize a to krize celoredakční. Jaká? Snadná to odpověď! Členové redakce začínali se smát úplně všemu, smíchem pukali a slzeli, nebyli schopni, atd. Kdyby v tu dobu nečekaně, ba i čekaně, někdo vešel do místnosti, kde jsme pracovali, naskytl by se mu nebyvalý obraz: Nevyspalý novináři s obrovskými kruhy pod očima válející se po zemi s pusou od ucha k uchu neuměle posazenou v bláznovské tváři, s rozzářenými očima a útržky popsaného papíru a s okousanou tužkou v ruce. Pozornější host mohl zahlédnout i zlomyslného šotka schovaného buď v počítači, kopírce, tiskárně nebo také v hlavách samotných novinářů. Když byl výtisk hotov (již si nepamatuji celkový náklad), to už byla práce pro kameloty, poslíčky a roznašeče. Možná si říkáte: „To nic není.“, ale nás bylo v redakci přibližně šest a tohle všechno jsme museli zvládat sami, protože nebyli lidi. Když jsme svou práci končovali, do školních oken už hleděl nový den a šibalsky se usmíval. A čas na vyspání? Mnohdy nepatrný, jednou dokonce žádný. Po vydání jednoho čísla nám totiž začala práce na dalším a tak jsme byli den ode dne nevyspalější a malátnější. Když jsme tak jednou nespali celých 27 hodin a už jsme téměř neviděli na cestu, našťastí se nabídl pan ředitel, že to za nás na jedno představení vezme. Přestože jsme zaspali i druhé vystoupení, našel se obětavec, který je za nás zpracoval. Díky! Avšak závěr festivalu pro nás znamenal velice smutnou záležitost, slzy v očích, krásné vzpomínky, těžké smířování s čekáním na další ročník, který právě přichází na svět (18.-24.4.1994)

Co bylo účelem celé akce?

Než vznikl festival, ministerstvo školství podstatně snížilo dotace soukromým školám, což jsme pochopitelně považovali za chybu a snažili se ji nějak k lepšímu ovlivnit. Chtěli jsme ukázat vládě, že soukromé školy něco dokážou, že jsou iniciativní atd. Také jsme toužili po kulturnějším prostředí, protože smích je kořen života a kultura v našem státě není momentálně valná. A tak by svět měl vědět, že divadlo je umění a umění je krása! Lidé by neměli stále hledět jen sami do vlastních problémů, občas by se měli trochu uvolnit, usmát se na svět, utéct ze dně plného šedi, ponurosti, zmatku, stresu, obyčejnosti, všednosti a stereotypu do míst, kde je krásně, kde ještě nezemřela láska, kde život dostává pestrobarevnou chuť. Snad také proto nás zklamala veřejnost a její pramaly zájem o věc, ale doufáme, že letošní festival bude veřejností vyhledávanější. Lidi, přijďte, odejdete s krásnými zážitky a dlouho budete na festival vzpomínat. Letošní druhý ročník festivalu ponese titul DIFSOUŠ a bude plný hezkých překvapení, zajímavých hostů, nových studentských prací a děl a dalšího kulturního materiálu. Když budete pozorně hledat, můžete se vždy o DIFSOUŠi dozvědět ať už z transparentů, letáků, novin (SD,ÚD), Radioklubu, televize (ČT1, KabelPlus, Nova). Srdečně vás všechny zveme a s úsměvem naitech rádi vás přivítáme na DIFSOUŠi.

Láďa Sedlák (student GSL)

Kdo jseš?

No, kdo jsem. To je těžké. Jsem na cestě, jsem součástí té cesty. Vypovědět cosi podstatného o sobě, znamená říci cosi podstatného o sobě. Jenže to je záležitost srdce a víry. Takže: No comment.

Když jsem s tebou dělal rozhovor před rokem po skončení prvního festivalu, na kterém jsi získal první cenu za mistrovské vedení a soubor tebou mistrovsky veden vyhrál také první cenu, říkal jsi, že máš pocit obrovské zodpovědnosti. Jaký pocit máš teď a co si vůbec přes ten rok dělal?

Já si myslím, že v této chvíli mám nadhled. Uvědomil jsem si, že člověk má prostě nějaké možnosti, které jsou nějak objektivně dané, to znamená, že něco můžu skutečně udělat a něco udělat nemůžu. Myslím si, že ta podstata toho snažení se je v tom, že člověk v rámci těch svých možností do toho dává všechno, co může. A když se třeba bavíme o tom, jak to dopadne s divadlem nebo jak by to divadlo mělo vypadat, tak si zase myslím, že to je limitované tím, jaké máme možnosti, kde se máme možnost sejít a zda-li se vůbec možnost sejít máme a že potom ten tvar tomu odpovídá. Myslím si, že nejdůležitější je, aby ti lidé, co se o to snaží, do toho dali vše, co můžou. Jinak to prostě nejde. Je důležité mít u toho čisté svědomí. Takže jestli jsem minule končil s úzkostí, tak dnes se cítím spíše v nadhledu.

Loni si také říkal, že si festival prožil v samém shonu a zmatku a že jsi si nic nevychutnal. Zamýšlíš to letos nějak změnit?

Změnit to určitě nejde, vidím to úplně stejně. Prostě napnout všechny síly, aby se to představení uskutecnilo v tom neoptimálnějším možném stavu. Nic jiného mě nezajímá a nechci své síly drobit. Trochu si říkám, jak na tom budeš třeba ty nebo jak na tom budou jiní, co se budou podílet na organizaci a přitom budou zainteresováni na tom představení. To vidím jako problém. V tom nacházím zdroj toho svého nadhledu...

Ty budeš mít jako loni nějaké redaktorské povinnosti?

Pokud je budu mít, tak pouze v rámci možností a času, který mi zbývá na to, co jsem říkal před chvílí. To znamená, že rád nějaký materiál zveřejním v regionálním studiu českého rozhlasu.

Ty jsi také před tím rokem říkal, že odcházíš z Činoherního studia, přejdeš do Ústeckého deníku. Jak je to s tebou teď? Co všechno krom divadla s Hlínou děláš?

Nakonec to všechno dopadlo úplně jinak. Člověk má tendenci vytvářet plány a k těm plánům upnout všechny síly. Myslím si, že to není až tak docela správný. Daleko podstatnější je sledovat už tu cestu, která se před člověkem nějakým způsobem nabízí a na kterou má možnost vykročit. Pro mě je to zkušenost, kterou zažívám jako učitel na soukromém gymnáziu Schola ludus, je to zkušenost, kterou mi umožňuje český rozhlas, kde pracuji externě jako redaktor a je to zkušenost, kterou mi umožňuje pražská DAMU jako studentovi. A navíc je to ještě zkušenost, kterou teď právě začínám, je to praktická dramaturgie v městském divadle v Brně, kde mám spolupracovat s režisérem Petrem Veselým na inscenaci Obraz Doriana Graye. To všechno mi dává jistým způsobem možnost zamyslet se nad tím, co dál. Neraď bych to uzavíral, neraď bych říkal, že budu učitelem nebo že budu dramaturgem, ale snažím se prostě dělat ty věci, které mě nějakým způsobem baví a pokud můžu, tak do toho dávám všechno. Uskaldí těhleto cesty, na kterou jsem vkročil je to, že těch aktivit je poměrně hodně a samozřejmě, že tu energii musím mezi ty aktivity rozdělovat. Jako ideál bych viděl, že bych se coby zralý muž od třiatřiceti do čtyřiceti věnoval jedné věci s plným nasazením. Ale to bych, z výše uvedených způsobů, v této chvíli jen stěží přesněji charakterizoval.

Zkus nějak přiblížit to, co s Hlínou navcvičuješ, já si rád poslechnu, co to vlastně děláme.

Nejpodstatnější a nejzákladnější na práci toho našeho divadelního sdružení je skutečnost, že ten základní impuls ke vzniku divadla přináší vždy někdo zevnitř toho seskupení. To znamená, že je to divadlo autorské. Velice si cením toho, že ten impuls vychází ze studentů, konkrétně tedy, ať to bylo loni či letos, ten literární podklad přinesla Klára Špičková. Jsem rád, že se nám potom v tom vzájemném povídání podařilo tentokrát vytvořit scénář, který je solidním základem pro inscenování. Oproti loňsku posun nastává v tom, že jsme zvolili takové téma, které nás nutí vypovídat cosi o sobě samých. Což je velice těžké, ale umožňuje nám to oslápnout si jiný druh divadla než jaký jsme dělali loni. Ten loňský já osobně považuji za takový vstup do toho zjistit si, co to vůbec je být na jevišti, hovořit se svým partnerem jako s hercem a navíc to ještě celé předvádět před diváky. Myslím si, že i kdyby se to představení nepodařilo, tak že ta fáze toho hledání svůj smysl má a říká to něco i o nás, i vypovídá cosi podstatného i o nás jako o lidech.

Co si představíš, když se řekne Hrneček?

Otvor, průnik, poklop, létající talíř, ufony, nůž, řiť, šev, potom si představuji...dost.

Corso

Obrovská betonová budova. Corsuje se tam. Vystupují různí hosté, chodí se do kina, atp. O festivalu se tam budou hrát prakticky všechna představení. Jak to vypadá? To se mohli účastníci přesvědčit na festivalovém setkání, které proběhlo na začátku března. Každý si ošlapoval určitou část hracího sálu a při tom mi odpovídal na otázky.

- Jaký z toho tady máte pocit?

Hroznej.

- Proč?

Protože mám z toho strach. My jsme jenom dva a když jsem slyšela to obsazení, kolik každá škola potřebuje herců, tak mám z toho strašnej strach.

- A co prostor?

Prostor je skvělej.

- Před chvílí jsem vás viděl, jak si něco šuškáte. Co to bylo?

No, co všechno změníme a tak, ale vyhovuje nám to naprosto, opravdu.

- Jaký máš pocit, když to tu vidíš?

Já mám pocit velmi dobrý. Mně se to tu vyloženě líbí. Myslím, že to tu bude povedený, že to tu vyjde.

- Na co vy se v Corsu koukáte jako porotce?

Já zaprvé vůbec nevím, že jsem porotce, to slyším prvně.

- Vy nejste porotce?

Já nevím, co jsem. Ale myslím, že je to použitelný. Je škoda, že se to loni nedělalo tady. Navíc je oproti loňsku povedený, že všichni můžou vidět všechno.

- Myslíte, že je ten velký sál dobrý?

Když se zabydlí, tak jo.

- Jaký máš pocit po návštěvě Corsa?

Já jsem trochu zklamaný.

- Čím?

No tím, jak to tam vypadá, myslel jsem, že to bude lepší.

- A co ti konkrétně nevyhovuje?

No konkrétně mluvit nebudu, ale měl jsem úplně jinou představu.

- Ty jsi takový tajemný, člověče.

Ně, prostě jedná se ohledně sálu.

- Velkej? Malej? Konkrétně.

Velkej sál, prostě. Já vůbec nemám představu, jak to tam zahrajem, nevím, bojím se toho.

Mně se to líbí a dokážu si to tam úplně skvěle představit.

- A co celá ta budova?

Budova je hnusná.

- Myslíš, že se to podaří zlepšit?

Ne. Ale ani bych o to moc nestála. Myslím, že je hnusná ve své podstatě a že když se s tím něco bude chtít dělat, tak vznikne ještě větší hnusárna.

Když jsem tohle uslyšel, ihned jsem vyrazil za výtvarníkem, Petrem Mičkou, jehož obrázky můžete vidět v tomto bulletinu.

- Když jsem dělal rozhovory se studenty, jak se jim Corso líbí, říkali mi, že je to hnusná budova a že už jí nějaká práce nepomůže, možná dokonce naopak. Co vy si o tom, jako výtvarník myslíte?

Problém je v tom, že to Corso je normální, klasicky socialistická, kulturní hospoda a je hnusný. Oni to tam ještě navíc blbě vyzdobili, takže to působí opravdu odporně. Myslím, že to prostě vybouráme.

- Co se tedy přesně chystá?

Chystá se, že ty stěny, oni nám to stejně nedovolí, ale chystá se to, úplně vyčistíme na holý beton. To znamená, že všechny ty kytičky a ty suchý ikebany včetně plakátů na filmy, vyházíme. Stěny se vymalují docísta a na to by se teoreticky měla dát nějaká dřevotříska, na kterou se postupně budou nějaké věci přidělovat. Prostě nejdřív to musíme vyčistit a pak tam něco dát.

- Co budete o festivalu dělat?

To nevím. Ale asi úplně vše. Právě jsem totiž pochopil, že jsem asi do toho spadl, protože jsem zjistil, že jsem ve štábu za výtvarnou stránku, což je sice nedefinovatelné, ale je v tom asi vše: focení, malování plakátů, pomáhání v tisku, všechno možné.

Taky jste zvědaví, jestli se podaří Corso vylepšit a zabydlet? Jestli to chcete vědět, stačí jediné, zajít aspoň jednou během festivalu na jedno z představení. Prostě, co říkáte?

Petr Michálek - student gymnázia Schola ludus

- Podještědské gymnázium Liberec

19.4. úterý, Corso, 9.00

- *Stopa*

19.4. úterý, Corso, 10.15

- *Zrcadlo*

Zrcadlo:

Před oči nastavené zrcadlo, aby oči zvěděly, jaké ve skutečnosti jsou.

Otázka: „Před jaké oči, před oči koho?“

Před společnost nastavené zrcadlo našich slov. Všichni účinkující cítí potřebu vykřičet do světa na lidi, jací opravdu jsou, protože chladné mlčení a prázdné pohledy na svět, lidský svět, z kterého do vesmírného ticha odletuje krev bezbranných dětí, nás pomalu začíná děsit. Co dodat o tomto vystoupení? Nehraná hra s neexistujícím dějem, který svou neexistencí ukáže, jací lidé jsou. Dále? Činohra bez činů, divadlo bez herců... Nikdo z nás totiž není herec. To, co říkáme, myslíme vážně. Tento festival chápeme pouze jako příležitost, jak lidem říci naše slova a myšlenky.

Já: „Na umístění kašlu... Chi Vám to jen říci, říci, jací jste, jaký jsem asi i já, chci to jen říci, jen říci, nic víc...“

Lukáš P. Pavlík

účinkují: Markéta Hájková, Lukáš Pavlík, Ondřej Semerák

scénář: Lukáš Pavlík

režie: Ondřej Semerák

spolupráce na scéně: Markéta Hájková. Ondřej Semerák



Divadlo v Ústí
žilou mi pustí
kus inspirace
z ruky do hrnečku

Stopa:

Náš soubor je vesměs složen ze samých inteligentních, krásných, perspektivních a mladých herců. Veškeré herecké výkony jsou posuzovány přísným okem naší režie, ale uvnitř souboru panuje názor, že umělecký dojem je úměrný délce vlasů. Z našeho díla stojí za povšimnutí klasická hra z české historie - Komedyje vo Libuši, kterou jste mohli shlédnout v loňském roce. Letos se Vás chystáme překvapit překvapením.

Přišel mi dopis

je na něm nápis

Ústí, divadlo, ruce, hrneček,

který to vymyslel blbeček?!



- Soukromé dívčí lyceum Velké Hoštice

19.4. úterý, Corso, 10.50

- *Obrázky z dějin*

Režisér: Lucie Šafarčíková, pomocný režisér: Dita Mertová, Vnuk: Renata Pospiechová, Babička: Martina Schreiberová, Inspicent: Irena Cipínová, Žižka: Helena Bitomská, dirigent: Jana Lokočová, Božena: Veronika Nestrojová, Oldřich: Lucie Neudörflerová, kostymérka: Helena Štěrbová, hlavní kulisák: Hana Varyšová, biletářka: Radka Holubová
Dále hrají, tančí a zpívají dívky z lycea.

Mám červeney, velkej a krásnej budík. Budí nekompromisně a spolehlivě. Prosil jsem ho, aby mě nechal ještě chvíli spát. Ale to on ne, to on chce mít všechno v cajku. „Trrrrroubo, nevrrrrte se do prrrrrostěrrrrradla, berrrrru to jako urrrrrrážku!!!!“ A než urazit můj červeney, velkej a krásnej budík, to už je opravdu lepší vstát. Když jsem ale přišel do kuchyně, kde mě nemohl slyšet, potichoučku jsem procedil mezi zuby: „Jdi do prrrrrdele.“

Pak jsem přišel do koupelny. Tam jsem kohosi uviděl v zrcadle, a tak jsem odešel z koupelny. Pak jsem přišel do kuchyně. Tam jsem cosi uviděl na talíři, a tak jsem se usadil na židličku, ručičky dal na stoleček, otevřel pusinku a začal žrát. A to nejlepší nakonec, na to se vždycky nejvíc těším. Vzal jsem si můj oblíbený čaj, sedl si na můj vysoký gauč a sledoval lidi venku, jak nervózně utíkají na můj autobus. Směšné, že? Utíkají na můj autobus. Koukněte na ně, na hlupáky! Mohl jsem se smíchy potřhat. Než jsem ovšem zjistil, že utíkají na můj autobus a můj čaj ani můj gauč mi nepomůže.

Strašně. Nerad. Ráno. Běhám. Kde. Mám. Ten. Batoh? Tady. Zavřel jsem rychle a našťavaně dveře.

Strašně nerad ráno jezdím přecpaným autobusem. Když jsem tak byl napláčleý na okýnku a čučel na ty unavený ksichty, který čučely na můj unaveney ksicht, říkal jsem si: „Dělám vlastně něco ráno rád?“ V hloubi mé děravé duše jsem doufal, že zbytek dne nebude v podobném duchu. Na nádraží na mě totiž čekal Láďa, abychom rychle vyrazili směr péron. Všude kolem byli všichni nadřazený, inu nádraží.

Mohutný stroj, podobný dlouhé housence, s hlukem se přibližil po starých, rezavě hnědých kolejích k všednímu ústeckému nástupišti. Brzdy zakvilely, mašina zasyčela a z otevřených dveří zbrkle začaly se sypat lidičky různých charakterů. Malí opatrně seskakovali z nevysokých stupínků, dlouzí prošli dveře napříč, někteří z nich se málo sehnuli a nečekané ztratili hlavu v denním chaosu, tlustí prošli poštovním vagónem, popřípadě procpali své tělo a hlavu podali si oknem a tenci pak měli co dělat, aby nepropadli škvírou mezi schůdkama. Místa ve vlaku byla tudíž uvolněna pro nové pasažéry. A ti to vzali naprosto vážně. Nastala stejná situace jako při výstupu, pouze s opačným vektorem. Brejlati hledali brýle, jež jim dobře ukrývali ti s lepším zrakem, bohatí stávali s chudými, mrtví s živými (vlastně naopak), kulhaví beznohými a ten zbytek v tom rámusu přinejmenším ohluchl. Pouze dvě osoby s novinářským přehledem vyhledaly sedadla a v klidu si vyhrály (nebo vyseděly - jak chcete), „svýho fleka“. Když ohnivý oř zvolna se rozeběhl pryč ze smradlavého města, vyklonily se ty dvě postavy ze zaprášeného okna a s výsměchem a s pohrdáním v tváři ještě zamávaly těm, kterým čas nedopřál vyrazit do Prahy vlakem ojíždějícím z Ústí nad Labem v 8.19.hod. A protože se to nedělá, posmívat se druhým a navíc porušovat jasný zákaz vyklánět se z oken, za trest budu žalovat. Jednoduše prásknu, kdo to byl! Byl to Petr Michálek a já, zkrátka: byli jsme to my! A to byl teprve začátek našich afér.

Spolucestující v kupé notně se začali divit a nechápavě valili a pulili oči, očka, očička a brýle, plešatí začali si nervózně česat skalp zavěšený u pasu a leštit blýskavou plochu na větší části hlavy (asi chtěli také oslnit), když vyňali jsme ze zavazadel aktuální kostýmy informující o festivalu, počali jsme si hrát na modelky a modelíny (nebo se to nefekne modelín?) a jeden přes druhého na sebe jsme chrlili nevyčerpatelné zásoby nápadů, jak ten osudný den dát do pohybu a vytvarovat. Jednu z ideí začali jsme realizovat, když se spěšňák blížil do Lovosic. Na dva papíry formátu A4 vkreslili jsme celkem asi 25 vizitek a vydali se oxidovat ostatní cestující. Petr v bílém doktorském (notně zašpiněném) plášti, půjčeném od pana učitele Širokého, byl vybrán do role jakéhosi rádoby doktora, což mu umožňovala i jeho životní vizáž, zatímco já byl jakýsi maskot divadelního festivalu (na hlavě černý klobouk a kolem ramen sytý červený - spíše rudý - přehoz s informační tabulí na zádech. Stručně vám popíšu výstup v každém kupé. Přibližný scénář:

(Rozevírají se dveře od kupé a na jejich prahu stojí jakýsi doktůrek, Petr, a neidentifikovatelná osoba, já)

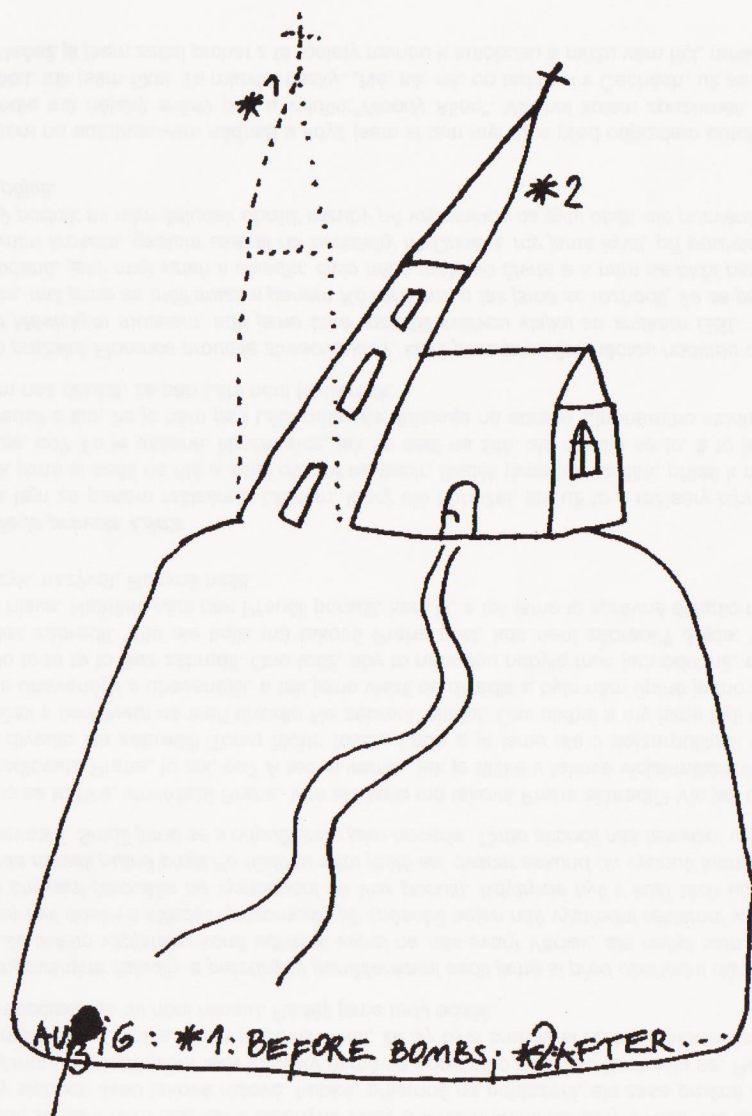
Petr: Dobrý den. Já jsem asistent vlakového doktora a jdu se optat, jestli je vše v pořádku, jestli není někomu nevolno. Je vše O.K.?

(Když někteří lidé s důvěřivým výrazem v obličeji nechápavě přikyvovali, monolog pokračoval)

Petr: Tak to je dobře. Tady si, prosím, pošlete dokola tento lísteček a pečlivě si jej přečtěte.

(Vyndá z kapsičky vizitku s informacemi o festivalu. Potom se obě postavy odebírají dále.)

Nutno podotknout, že nám tento reklamní bláfák vyšel dokonale, škoda jen, že nebyla přítomna skrytá



ATR ~

kamera. Když pilný průvodčí ohlásil stanici Masarykovo nádraží, plni očekávání opustili jsme ohnivého oře. Start jsme zvládli na jedničku.

Praha nás přivítala. Nenapadá mě ale jak. Zkrátka se vy i já musíme spokojit s tím, že nás přivítala. Anebo... Museli jsme nejdříve odpovědět dotěrným a nesympatickým novinářům a pak jsem se plně mohli věnovat našim příznivcům, kteří nás přišli přivítat s jásotem a občerstvením v podobě šampaňského a grilovaných kuřat. Mnozí z nich měli nejrůznější transparenty s hesly: „Vítejte u nás, naši zachránci“ či „Děkujeme Schola ludus za tyhlety chlapce“. Bylo to dojemné. Ještě dojemnější ale je, že se musíme vrátit do reality. Dali jsme si věci do úschovny a vyrazili směr nejbližší kilometrův stanice. Časy, kdy podzemní dráha jezdila na metrové vzdálenosti už jsou dávno pryč, milý čtenáři. Tam jsem se seznámil s jednou velice sympatickou slečnou, která nám prodala (jestliže v tomto případě mluvím o sympatičnosti, tak jsem příliš zdrženlivý, protože tato slečna, která měla očka jako dvě studánky, promiňte mi, že mě nenapadlo nic originálního, ale když já jsem v nich opravdu tu čubičku plaval, se s námi pustila do řeči o divadle a vůbec ona byla takovým tím základním zážitkem, který nám dodal sílu a dobrou náladu na celý zbytek dne, tak jí tímto mockrát za oba děkuji) turistické lístky na celý den.

Naší první obětí měl být pan Burian. Byli jsme domluveni na - ani to nebudu psát. Zkrátka jsem jeli pozdě. „Hlavní nádraží. Příští stanice Invalidovna.“

Pomóc. Tam já nechci, já nejsem invalida, koukněte, já mám nohy, obě, ruce taky, koukněte, jeden, dva, deset prstů mám. „Invalidovna. Všichni si vystupte.“

Néé! Dalších deset na nohách, hů, slyším vás, já vás slyším, takže uši taky mám, jupí, frňák snad taky vidíte né, vidíte ho, no tak vidíte ten můj frňák? Já nechci do invalidovny. Pomóóc!

Z kilometra jsme vylezli celí spocení. Já díky své invalidofóbii a Láďa proto, že mě podpíral. Svítilko slunilo, svěžuch byl vzduší, ale: pozli jsme jedě.

Bylo těsně před desátou a my jsme měli ohromné zpoždění. Za několik minut jsme měli zvonit u dveří pana Buriana na Malé straně a také po telefonu domluvit se s panem Kovářkem, kdy s ním můžeme počítat pro interview. Napadlo nás zavolat z budky, a tak jsme se zanedlouho ocitli v prosklené krabici, v níž se také nacházelo „kouzelné sluchátko“. Ze zmíněného boxu právě odcházela mladičká paní s malým dítětem. Rychle jsme zalezli do budky (každou chvíli nám mohla jet tramvaj, a tak jsme pospíchali). A hle! Na přepážce pod přístrojem ležela peněženka. „Paní, paní“, volali jsme „Zprndla hrdla“ na ženu, která před námi ukončila svůj hovor a nyní vzdalující se od osudného sluchátka zřejmě přeslechla, že ji někdo volá. „Paní, paní, zapomněla jste si tam peněženku“, nevzdávali jsme se a znovu volali na sklerotickou osobu, která se naštěstí již otočila a my jsme té nešťastnici vtiskli do rukou její majetek. Poděkovala a překvapena náhlou šlechetností utonula v davu. Jela nám zrovinka tramvaj číslo 2, a tak jsme se „vyflákli“ na telefon a odjeli vstříc panu Burianovi.

Toto vše je pravda. Petr

S půlhodinovým zpožděním stiskli jsme tlačítko s vizítkou pana Buriana. Blížící se kroky napověděli, že pohřešovaný není daleko. Když dveře otevřely svůj uslintaný chřtán a jako na svatém obrázku stál v jejich srdci vousatý, sympatický muž, stádo nenasycených novinářů odkrylo svou tvář. Jak lačné hyeny vrhli se na nebohou postavu. Ostré zuby dotěrných otázek doprovázeny mrazivým vytím nesčetných blesků, hladově vrývaly se do syrového masa bezmocné oběti. Prach krve přilákal další smečku novinářů. Vypukl nemilosrdný boj o kořist.

Nevěříte, co? No tak dobře... Ale ne, a teď všechno znova! Příště se spolehnu rovnou na svou paměť. (Čím je článek pravdivější, tím je čtení nezáživnější). Tak tedy:

Když chodba lživě mrkla na nás dveřmi, zjevil se v jejich slze milý usměvavý člověk, výše jmenovaný hudebník, spisovatel a domovník. Pozval nás dovnitř, ještě měl nějakou práci. Dokončil ji, ochotně začal odpovídat na vtíravé dotazy. Během interview pozorně jsme kouleli očima po stěnách dílny. V políčkách byly vzorně přerovnané desítky nahraných kazet, videokazet, po stole se líně válely všelijaké papíry. Všechno zde mělo své místo.

Až my budem v Ústí,
divadlo své hrát,
až nás na „plac“ vpustí,
začneme zpívat.

Za ruce se chytíme,
to nám dodá odvahy,
jak se do hry pustíme,
spravíme vám náladu.

Žádná z nás není buchta či vdoleček,
hrajeme divadlo, tančíme, zpíváme,
dávno už nemáme svůj noční hrneček,
dobrou náladu my teď všem rozdáme.



- Junior College Laros Ostrava

22.4. pátek, Corso, 12.00

- V sadu idejí

Divadelní soubor LAROS (DSL s.r.o.) vznikl při setkání Tomáše Matlengy a Ludka Ringsmutha 4.9.1993. Po konkursu se vytvořilo jádro souboru z osmi lidí, kteří to dotáhli na tři reprízy komponovaného pořadu nad názvem „Vánoční besídka DSL“.

Hra, kterou se vám chystáte předvést pojednává o pasažérích ponorky, která se dostane do jiného stavu (nemějte strach) a posádce a cestujícím začíná docházet kyslík (již výše zmiňovanou chybou). A pak... bohužel limit došel.



Hrneček v ruce.

Divadlo v Ústí.

- Bohemia Regia Praha

18.4. pondělí, Corso, 12.20

- Dům na zbouření

Jan Potměšil (1978) a Kristýna Luřanská (1975) studenti střední školy Bohemia regia, pokouší se již půl roku úspěšně zvládnout W. Tennessee „Dům na zbouření“.

Tak tedy, požádali jsme o spolupráci pana režiséra M. Nohýnka, který nás skoro dospělé vrací zpět do těch „úděsných“ třinácti let. Právě v té době se na kolejích náhodně potkávají Willie jakožto osamělé dítě, někdy až nelidsky zkoušeno osudem a Tom, který je poprvé za školou. Willie mu velice tragicky líčí své životní prožitky. Zároveň se mezi nimi začíná projevovat známka vzájemné sympatie a porozumění.

Nad Labem je Ústí

a v Ústí je divadlo.

Když nás do něj pustí,

řekneme jim říkadlo:

„Lepší v ruce hrneček,

nežli v rakvi dědeček.“



- Co budete o festivalu dělat?

Budu hrát normální pořad, který je něco mezi koncertem a vyprávěním. Povídám si o věcech, mezi kterými se pohybuji a mezitím hraji písničky. Potom odpovídám na případné otázky od lidí, které píší na papírky. Během přestávky prodávám nějaké knížky a oni mi je hází zase zpátky na hlavu. Někdy to začíná i tím, že si povídáme i před představením. Není to to, že by tam byla opona, já bych tam přišel, uklonil se a tak podobně, je to prostě takové civilní a obyčejné.

- Jak jste se dozvěděl o DIFu?

Je to tedy hrozné, ale někdo mi zatelefonoval a řekl mi, že tam mám jet. Takže já o tom vím vlastně jen to, že mám jet na nějaký festival, který pořádají lidi, který mají o divadlo zájem. A já tam rád přijedu.

- Čím se živíte?

Tím, s čím k vám přijedu. Kromě toho ještě psaním. Píšu knížky, napsal jsem jich zatím asi šest. Teď zrovna budeme chystat knížku o Islandu, takže studuji a pojedu na Island, ale napsal jsem i knížky o Dánsku, nějaké fejetony, občas jsem psal do novin takové povídání. Kromě toho jsem pro televizi dělal svůj vlastní pořad, který se teď na tři měsíce zastavil, ale zase bude, ten se jmenuje Posezení s Janem Burianem. Tam si zvu hosty a s nimi se bavím takovým způsobem, že jsou mi milí. A kromě toho natáčím desky, teď mi zrovna vyjde deska v Bontonu Zhudebnění české poezie.

- Jaký máte vztah k divadlu?

No já jsem vlastně v divadle vyrostl, protože můj tatínek měl divadlo v Praze a tam mě od dětství vodili. A tak mám ty nejranější dětské zážitky z divadla. Viděl jsem, jak moje matka zemřela na jevišti a to samozřejmě na dítě strašně zapůsobí. Samozřejmě ve hře. Vyrůstal jsem tam. Pak jsem to nicméně dělal jen určitou část svého života. S Jirkou Dědečkem jsme měli dvojici a hráli jsme svoje vlastní hry, takže jsem i napsal tři takové kabaretní věci. Bylo to hodně civilní. Já bych neuměl napsat román, ale umím napsat dokument a podobně i na tom jevišti neumím předstírat, že jsem někdo jiný a ono se to také nevyplácí, tak raději dělám sám sebe.

- Co Vaše studentská léta?

Moje studentská léta byla moc pěkná, protože jsem studoval v sedmdesátých letech na fakultě žurnalistiky, což byla taková téměř politická škola. A studoval jsem tam víceméně proto, abych nemusel na dva roky na vojnu. Ale vystudoval jsme to takovým způsobem, že jsem vždycky ukecal někoho, aby mi dal rozpočet a mezitím jsem si dělal své věci, takže to, co jsem se naučil, nemám ze školy s vyjímkou asi jednoho předmětu a to byla psychologie. Tam jsem měl pana Nekonečného, který byl naprosto skvělý. Jinak to bylo takové období svobody, které si člověk vydobyl, a tak byl registrovaný ve škole, ale přitom si mohl číst své věci a hrát divadlo. Čili škola mi toho moc nedala. Já vždycky říkám, že mě tam naučili akorát lhát a to se snažím nepoužívat. Ta žurnalistická fakulta nebyla tedy žádná sláva.

- Jaký máte vztah k žurnalistice?

No já mám žurnalistiku rád proto, že jsem vlastně takový dokumentarista. Kromě písniček, které tedy moc dokumentární nejsou, tak všechno, co mě baví je zachycovat život takový jaký je z těch určitých střátků, které lidi po sobě zanechávají. Podobně to dělají filmoví dokumentaristé. Mně publicistika připadá hrozně zajímavá. Krásně to vyjádřil jeden islandský spisovatel, kterého teď zrovna studuji a ten říkal, že si člověk nemusí vymýšlet, že musí umět jenom vyprávět o tom, jaký život je a když má zvláštní úhel pohledu, tak je to stejně zajímavé jako kdyby to vymýšlel.

Darem jsme dostali každý jednu gramofonovou desku a dohromady knihu, vše z repertoáru naší oběti. Poté jsme se s panem Burianem v příjemné náladě rozloučili. Seběhli jsme z točitých schodů, bohužel, doma jsme zapomněli igelitáky, a tak měl pan domovník nějakou tu práci navíc. Na druhé straně ná-

- Gymnázium Jana Palacha Praha

18.4. pondělí, Corso, 16.00

- *Klyka*

Hra je pokusem o charakteristiku života kamelotů, bezvýhodnosti takové práce a samozřejmě lidí, kteří ji vykonávají. V poměrně krátkém časovém úseku chceme ukázat několik základních typů lidí, kteří prodávají noviny dlouho i krátce nebo třeba jenom jako brigádu. Předpokládáme, že obecnost má jen velmi malou povědomost o tom, jak to doopravdy vypadá, pokud ovšem nemají vlastní zkušenosti, proto je hra celá velmi názorná a nekomplikovaná. Klyka má funkci symbolickou, celý obraz je spíše vážnějšího charakteru, ale studentské divadlo se jako tragedie snad ani nedá dělat, takže vyzníváme trochu fraškovitě.

Herci jsou víceméně totožní s loňským souborem, ač jsme se snažili o změny. Myslím, že je to proto, že kdo neokusil atmosféru festivalu, jara a divadla dohromady, má tak trochu strach se do toho pustit. Jsme zvědaví, co bude nového a s kým osvědčeným se tam setkáme, a samozřejmě týden takto strávený - no, už se moc těšíme.

- České reálné gymnázium České Budějovice

20.4. středa, Corso, 16.10

- *Dobré rady*

Pod úrovní na Jekoru

rozhlížejší se divadelní sdružení

Měsíc a rok narození: listopad 1993, popis: 10 slečen a 2 muži, výška celkem: 2044, váha celkem: 712, počet absolvovaných tříd ZŠ a SŠ: 116, úhrnná velikost nohy: 76, úhrnné míry: 1066,820,1126, barva očí: modrá, hnědá, zelená, šedomodrá, zelenomodrá, zvláštní znamení: urputnost v soupeření s dramatizací povídek pana Stephena Leacocka

Doufám, že nikdy nebude ze mě básník

Ikdyž často mě básnit napadlo

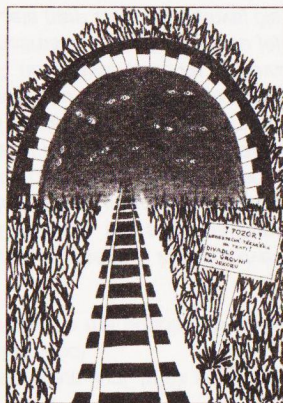
V ruce mám krápník - říkám mu krásník

A z čela mi verše dělají klepadlo

Doufám že raději zpíji se vínem

Lehnu si pod strom - zavoní líbeček

Odkloním ústí a zaklopím hrneček



- Gymnázium J. Seiferta Praha

19.4. úterý, Corso, 12.00

- *Břetislav a Jitka*

19.4. úterý, Corso, 15.00

- *Magdaléna*

Břetislav a Jitka aneb dějiny na lehátku:

Tento v pořadí již druhý muzikál v dějinách dramatické tvorby páté třídy soukromého reálného gymnázia Jaroslava Seiferta pochází opět z múzou políbených psacích strojů dvou tvůrců: Šimona Vosečka a Jaroslava Mareše v režii Heleny Svobodové.

Hra se opírá o nejnovější poznatky v oblasti historie Česko - Franckých konfliktů, konkrétně se dotýká problému politicko - emocionálních vztahů přemyslovského bastarda Břetislava a francké markraběcí sestry Jitky. Děj je situován do vládnoucích sfér, z nichž oba hlavní aktéři pochází. Odehrává se de facto pouze na čtyřech místech. Touto svou bezprostřední jednoduchostí se pokouší vnést jasno do šerem pochybností zahaleného údobí vlády Přemyslovského rodu.

Dílo však není původní, vzniklo svérázným přepracováním povídky Miloslava Švandrlíka „Dívka na vdávání“. Subjektivním zásahem kvintánů vzniklo nové originální pojetí, vhodně doplněné hudbou K.Louly s texty D.Trčkové.

městí jsme objevili telefonní budku a ihned jsme ji využili. Už bylo jedenáct prýč a pan Kovářik čekal na náš telefonát kolem desáté. Domluvili jsme schůzku na šestnáctou hodinu, zavěsili jsme a matička Praha uvítala dva reklamní maskoty.

Plní dobrých dojmů z celého dne jsme zjistili, že jsme poněkud prázdní. Vyrázili jsme tedy na dobrou houstičku se syrem, kečupem, zelím, hořčicí a masem do McDonalda. Hurá. Ať žijou vegetariáni! Stavili jsme se nejdříve v tom na Václaváku, kde si Láďa dal jakýsi předkrm a pak jsme se šli teprve nacpat do toho levnějšího u Světozoru. Pořád jsme si říkali, jak nám to zatím všechno dobře vychází a jak je to jídlo dobré. Zkrátka namalovat nás nějaký malíř a nazvat to „Idylka aneb dva chudí studenti v McDonaldu“, je to trháč a my bychom si aspoň vydělali na dalšího velkého „meku“. Žádný malíř se ale neukázal, a tak jsme jen tak seděli a spokojeně oddychovali. Naštěstí jsem byl ještě při smyslech, a tak jsem viděl, že se k nám blíží laň s dlouhými vlasy a s reklamními balůnky v ruce. Na laně a balůnky já měl vždy slabost. Jsou takové růžové, hebké, příjemné na pohlázení, ale zase pružné a mohou zničit honic ulétnout. Nasadil jsem tedy idiotský úsměv a poprosil o balónek. Zastavila se. Řekla mi, že jsou jen pro malé děti. Odešla. Láďa pobaven říkal, že by byla sranda si na ten balónek lehnout. Nevěděl asi jaké asociace se mi honí hlavou. Raději jsme tedy odešli.

S napumpovanými žaludky a prázdnými peněženkami sedli jsme si před obchodní dům Krone na Václaváku. Ze svého vzpatého koně udiveně vejrál na nás svatý Václav, ale nebyl sám. Před obchodákem jsme byli doslova středem pozornosti, již způsobil nejen náš výstřední reklamní vzhled, ale i naše podivné chování (zkouška na vystoupení ve Vox populi). Kdybyste byli v kůži těch ubohých lidí, kteří kolem nás museli nutně projít. Po dialogu nám ještě asi dvacet sekund do vypnutí kamery zbývalo. Byli jsme bezvadní. Smáli jsme se s odpuštěním jako hovada. Tímto skončil náš televizní výstup.

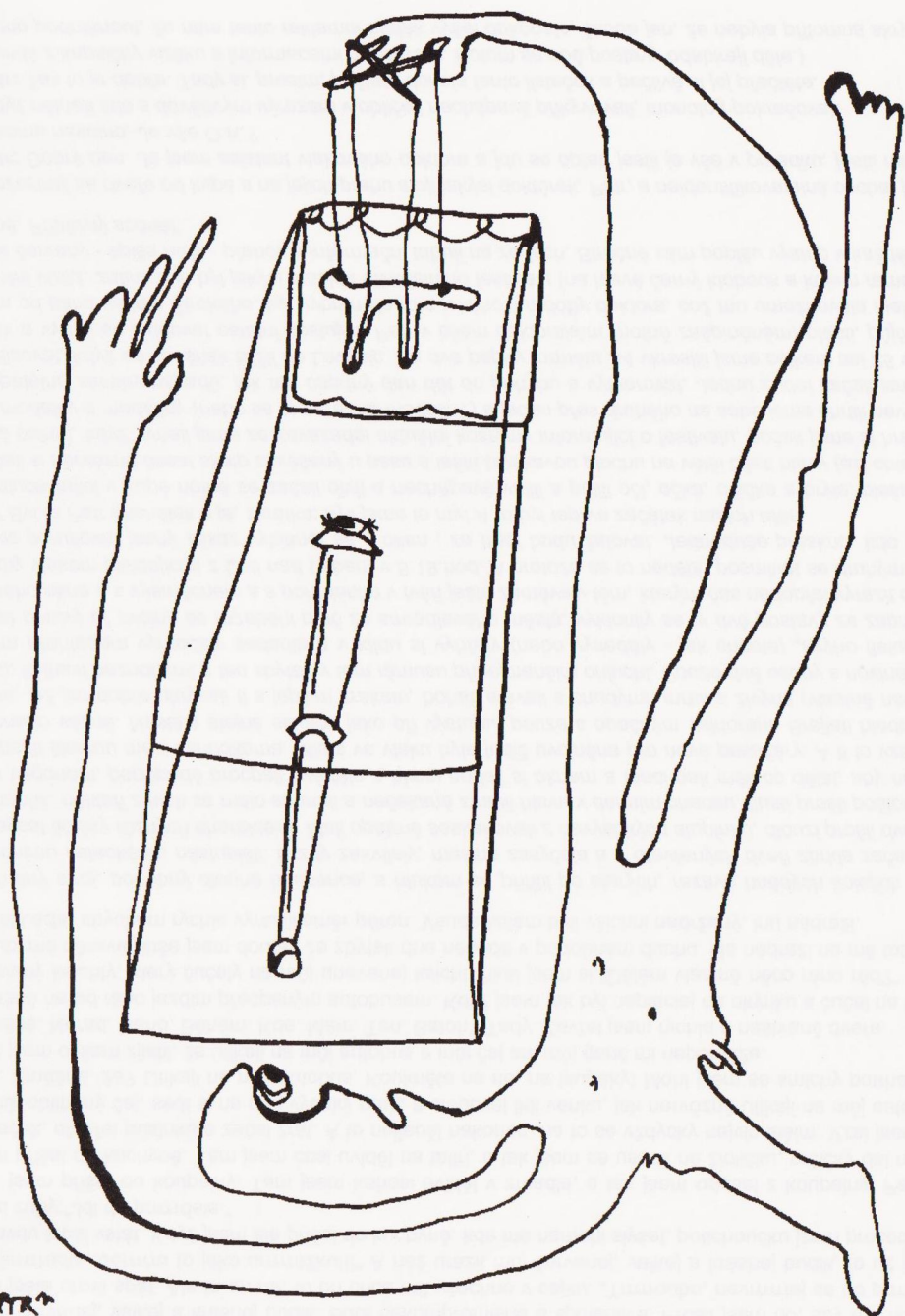
Phe. Ono se to říká, stověžatá Praha. Víte ale kolik má taková Praha zábradlí? Víc jak milión! Víc jak milión zábradlovatá Praha, to zní, co? A teď si vemte, jak je těžké v takové víc jak milión zábradlovaté Praze najít divadlo Na zábradlí! Tomu říkám fuška. Láďa a já jsme ale ti nejzarputilejší optimisté, a tak jsme začali s úsměvem na tváři divadlo Na zábradlí hledat. Čas ubíhal a my jsme byli čím dál víc unavenější a unavenější a unavenější, a tak jsme vlezli do divadla a bylo nám úplně jedno do jakého. A vidíte, bylo to to to Bez zábradlí. Ono totiž, aby to náhodou nebylo moc jednoduché, existuje ještě divadlo Bez zábradlí. Víte ale kolik má taková Praha míst, kde není zábradlí? Jejda, to se mi z toho zatočila hlava. Naštěstí nám pan Přeučil poradil, kam jít, a tak jsme to správné divadlo nakonec celkem brzy, jazyk, nazývat, Ruzyně našli.

Toto vše je pravda. Láďa

Šli jsme tam za panem režisérem Léblem, který ale bohužel, jak už to s režiséry bývá, neměl vůbec čas. Tak jsme si sedli na řítě a psali otázky na papír. Seděli jsme jak na žitě, přilétl k nám netopýr. To se rýmuje, co? To je úžasné. Nevím sice, jak se sedí na žitě, ale rýmuje se to, a to je hlavní. Otázky jsme předali s tím, že je nám pan Lébl odfaxuje dofaxuje na adresu Činoherního studia v Ústí. Nezbyvalo nám než doufat, že pan Lébl není (skl)erotik.

V žilách pražské Florence proudila stresová krev, když jsme před šestnáctou hodinou dorazili na schody před Městským museem, kde jsme také rozložili svítivou vlajku se znakem GSL. Měli jsme ještě chvíli čas, než jsme se měli srazit s panem Kovářikem, a tak jsme se rozhodli, že se poptáme spěchajících občanů, jaký mají vztah k divadlu. Bylo něco málo po čtvrté a k nám se blížil pan Kovářik velice srandovním krokem, gestem ukázal na nedaleký McDonald, my jsme kývli, při pouhém pomyšlení na zmíněný podnik se nám žaludek obrátil naruby při vzpomínce na syté oběť, ale pozvání na kávu jsme s radostí přijali.

... Byl jsem na autobusovém nádraží a když jsem si tam myl ruce před odjezdem autobusu, tak se postavil vedle mě nějaký snědý pán a vykřikl: „Woody Allen“. Všichni kolem zpozorněli. Já nevěděl, co mám dělat, tak jsem říkal, že mluvím česky. „Né, né, né, on tady byl v Čechách, už se naučil česky, to je on.“ Načež já jsem začal prchat z té toalety rovnou k autobusu a můžu vám říct, mně bylo všelijak.



PR7

- Jaký jste měl z prvního divadelního festivalu soukromých škol v Ústí dojem?

Já jezdím na hodně festivalů, ale toto mělo naprosto jiného ducha a porota tam nebyla ta obávaná. Myslím, že jste nás i chápali a že jsme byli vlastně přátelé. Třeba na festivalu v Prostějově jsem vždy cítil, že tam kolem té poroty je takové to, co tomu řeknou a jen aby se to líbilo tomu jednomu. Dokonce tam jezdili divadla, která přímo už věděla, že když to nastudují, tak se to bude porotě líbit. Což v Ústí naprosto nebylo. Hlavně se mi líbilo, že ti studenti se dovedli za to, co dělali postavit a byli takový zdravě sebevědomí. Nevadila mi i taková až větší sebevědomost. Každý ví, s čím tam jde, proč ne.

- Jaká byla vaše studentská léta?

Tak já jsem studoval v době, je to sice otázka pro mě odhalující, zjistíte, že jsem poměrně již starý člověk, když se odehrál onen slavný únor 1948. A já jsem rok posléze byl vyloučen ze školy. Ale z takového zvláštního důvodu. Já jsem vydával svůj vlastní časopis, rukou psaný. Jmenoval se Vzhůru! Protože tenkrát byl nejpopulárnější časopis Vpřed!, a tak jsem tím Vzhůru! napodoboval pana Foglara. A také jsem za Foglarem několikrát byl a dokonce mi do toho Vzhůru! napsal pár vět. Něco jako: Prohlédl jsem si tento časopis, ano, Mírek Kovářík může jednou být i takovým člověkem, který jednou bude vydávat i takový časopis jako je dnes Vpřed! a spolužákům vzkazuje, aby ho podpořili, pracuje pro vás. Ale protože já jsem chodil na gymnázium do Ohradní ulice a tam my jsme mívali předmět náboženství. Já jsem tam chodil. A nás učil páter, který se jmenoval František Jeřábek. Byl to vězeňský kaplan z Pankráce. Čili to byl člověk, který bezprostředně přicházel do styku s tou hrůzou, která se tam v těch letech odehrávala. On byl ten, který poskytoval těm odsouzeným poslední útěchu. A on si mě takovým zvláštním způsobem oblíbil a vždycky mi říkal: "Tak, když ten časopis takhle děláš, v Římě existuje novinářská akademie a možná, že bychom dostali nějaké stipendium, aby si mohl vystudovat." A poslal mě na exercicii, a tam už bohužel byli mezi účastníky agenti, takže najednou přišlo do školy hlášení, že jsem podezřelý ze seskupování. A teď to začalo. Já jsem měl v tom časopise rubriku, která se jmenovala Katolický koutek a pan profesor Jeřábek mi tam jednou napsal, také rukou, že vysílá rádio Vatikán, poslouvejte ho tehdy a tehdy. A to stačilo, abych dostal distanc. Můj otec, který byl tramvaják a docela takový prostý, obyčejný člověk, se ale vypravil za ředitelem a dosáhl toho, že jsem byl prohlášen za nervově labilního chlapce, který to v pubertě nemá lehké a že se budu léčit a pak že se uvidí. A skutečně v červnu jsem dostal hlášení, že nebudu klasifikován a že se musí uskutečnit řízení se mnou na jiné škole. Tak jsem přestoupil na gymnázium na Vinohradech, dlouhá léta se tomu říkalo bykárna. A tam jsem vystudoval septimu a také oktávu, tam jsem odmaturoval. Po maturitě se bohužel tento můj tzv. průšvih odrazil i v tom, že jsem nebyl připuštěn na studium na vysoké škole. Musel jsem nastoupit do ČKD Stalingrad a tam jsem pracoval asi měsíc ve slévárně. Tam mě ale někdo stříknul při odlévání hliníku na oční víčko žhavou kapku. Paní doktorka - očařka mi řekla: "Ty už se tam nikdy nevrátíš." A poprvé přede mnou vyslovila větu, kterou jsem vlastně dlouho nedovedl zformulovat, ona řekla: "Ty komunisti těm lidem připravili peklo." Byla to tedy statečná žena a tak mě poslala do jakési metalurgické laboratoře, kde jsme šťastně přestál rok a a následující jsem byl přijat na VŠ na externí studium a mohl jsem začít dělat aspoň něco, co jsem myslel, že mě bude těšit, učit děti. Tak mě poslali do severních Čech do Lomu u Mostu. Tak to byla má studijní léta. Ještě to bylo podbarveno jednou takovou zvláštností a ta se odehrála v roce 1950. Já jsem byl sokol. Dělal jsem gymnastiku a děsně mě to bavilo. A u nás byla taková tradice, že vždycky z toho našeho dorosteneckého oddílu se někdo staral o takové kulturní věci. A to jsem byl já. Když bylo sté výročí narození T.G.M., tak jsem udělal nástěnku k jeho výročí. No a to byl další hřebíček do rakve. A tak jsem se octl v nějakém akčním výboru národní fronty. A představte si, to už bylo po revoluci, jsem stál ve frontě v samoobsluze a za mnou stál nějaký pán a říkal: "Jsi to ty? Já jsem nedávno likvidoval nějaké dokumenty a tam jsem našel archivní materiály z toho akčního výboru. Měl jsi to tam moc pošpatnělý." A teď mi říkal, kdo se přičinil, aby se to všechno stalo. Byla to zvláštní doba, ale člověk čím víc na to vzpomíná, tak tím víc si říká, nebyť toho, nebylo by mnoho dalších věcí, které se do člověka dostaly jako nějaká zásada, za kterou už člověk byl ochoten cokoliv obětovat. Jinak jsem měli bezvadného češtináře. Jmenoval se Vojtěch Pražák. a ten mi vždycky říkal: "Kovářík, vy tak docela dobře čtete, tak příště budeme probírat Máchu, tak si nastudujte třetí zpěv Máje." Díky němu jsem se dostal k recitování.

Dalším zpovídaným byl **Petr Vaněk**, který minulý ročník festivalu "seděl" v porotě. Rozhovor proběhl po telefonu, protože Petr Vaněk bydlí v Opavě a to je pěci jen od Ústí trochu daleko. Děkuji P. Ríjáčkové za to, že jsem mohl zavolat z rozhlasu. Ale teď už samotné interview:

- Jaký jste měl dojem z prvního ročníku festivalu?

Senzační. A všude jsem vyprávěl, že je nádherné, když lidé v dnešní uspěchané době dokáží zorganizovat tak nádhernou věc jako je divadelní festival, navíc studentský. A ještě krásnější je, když studenti přijdou a připraví si po většinou své vlastní hry. Já jsem byl tehdy v porotě, takže jsem měl možnost shlédnout téměř vše a bylo to pro mě senzační, protože vůbec nešlo o kvalitu nějakých hereckých výkonů a o kvalitu textu, ale šlo o kvalitu lidskou, o to, že jste si našli čas na něco jiného. Jak se říká ty mladé zajímají jenom diskotéky. Bylo vidět, že to není pravda.

- Jak to bude letos, budete zase v porotě?

Protože jsem si postavil svoje vlastní divadlo, nevím jestli v Evropě, ale v republice určitě, divadlo, které nese jméno Harlekýn to kromě toho, že to je divadlo, protože se samo neuživí, tak samozřejmě musí být spojeno s jinou výtěžnou činností a to je bistro a bar. Takový malý bar, kde se denně scházejí lidi, kteří mě mají rádi, kteří mě poznávají nebo kteří chtějí vidět atraktivní prostředí. Tak ti přijdou do baru a pak přijdou na představení. Mám tedy vlastní jeviště a nad ním je napsáno: Vaněk sobě. Národ se o mě nepostaral, a tak takto. Čili toto vše teď změnilo můj život ma já jsem teď více hospodský než herec, protože se hospodským učím a každé učení něco trvá. Takže proto jsem časově limitován. Do Ústí ale přijedu, přijedu s Ohňovým večerem a přijedu ale na jeden, maximálně na dva dny.

- V rozhovoru minulý rok, jste nám slíbil, že jestli budete mít technika, tak přijedete s hrou „Osamělost fotbalového brankáře“. Jak to s brankářem dopadlo?

S brankářem je to takové smutné. Z toho důvodu, že brankáře jsem dal dohromady, byl jsem s ním dokonce na festivalu v Chebu, myslím si, že s velkým úspěchem. Ostatně kritiky v tomto smyslu hovořily. Bohužel jsem ale opět bez technika. Brankář je nesmírně technická záležitost, je to takové protivné divadlo, na můj vkus. Nemám moc rád, když je herec takto moc závislý na technických záležitostech.

- Měl jste během roku nějaký kontakt se studenty či dokonce se studentským divadlem?

Jen v tom smyslu, že hrají stále a hodně pro studenty. Jsem se studenty takřikajíc denně. To samozřejmě zjednodušuji, ale hrají tak čtyřikrát do měsíce studentská představení.

- Jak vzpomínáte jako bývalý člen místního činoherního studia na Ústí?

Jen v tom nejlepším. Bylo to mé první angažmá. Seznámil jsem se s Bartoškou, Heřmánkem, se Zedníčkem, s Pepou Dvořákem jsem hrál. A navíc se mi v Ústí narodil můj syn, který měl teď nedávno dvacet let.

- Tak přeji dodatečně vše nejlepší. Děkuji za rozhovor a těším se na viděnou.

Na viděnou. Pozdravte všechny ústečáky, divadelníky i nedivadelníky, obzvláště tedy zdravím Schola ludus a skvělého pana ředitele.

Petr Michálek

- Jaký máte vztah k žurnalistice?

Já jsem dlouhá léta dělal v rádiu a teď zrovna jdu z rozhlasu. Žurnalistika je něco, co kolem mě šlo vždycky jen tak bokem. Já jsem dělal kulturní publicistiku, to znamená, že jsem povídal o poezii, básnících, literatuře, což koneckonců dělám ještě teď. Vysílám dobré jitro z Prahy ob neděli a ty jsou pověstné tím, že to je věnované právě té kulturní publicistice. Dlouhá léta jsem byl také redaktorem mikrofora Ústí nad Labem, v tom vašem krásném městečku. Třeba na 1. máje jsem vysílali od Máchova jezera, při rozbřesku, kde jsme ty ptáky různě naháněli k mikrofonu. Bylo to zvláštní, krásné. Severní Čechy právě tuto Máchovskou poezii mají. Konečně i na tom mostecku jsem založil divadlo, které se vyznačovalo tím, že to bylo jedno ze tří divadel v republice, které se zabývali poezií novým generačním způsobem.

- Čím se živíte dnes, jak vypadá váš den?

Včera jsem byl na gymnáziu J.K.Tyla v Hradci Králové, abych studentům, maturantům, vyložil americkou, bidnickou poezii. Společně s panem Studeným a jedním básníkem z Pardubic jsme šli na oběd, vedli jsme řeči o literatuře. Večer jsem odjel domů, ráno jsem psal scénář toho, co jsem dnes natočil - Praha vysílá folk a country. Já tam mám na starosti album písničkářů. Takové historické záležitosti. Teď přijdu domů a budu se učit, protože v pátek točím v Brně film Jakub Deml. Bohužel nepřijdu Krylovi na pohřeb. Zrovna dnes jsem dostal dopis z Los Angeles od básničky a přítelkyně Jiřiny Fuksové, vlastně nekrolog Karla Kryla a Jiřina tady říká, že by jeho tělo mělo být pochováno tam, kam jediné patří, na Český Vyšehrad, po boku K.H.Máchy a Boženy Němcové. A říká: po boku všech padlých velikánů této, ach, země krásné, země milované. To je dopis, který mě velice dojal, protože tato paní, Jiřina Fuksová a Karel Kryl spolu s brněnským Zdeňkem Retlechem, to byl vězeň v padesátých letech, byli mými hosty na posledním 240. Zeleném peří. To byl pořad mladé poezie, který jsem dělal od roku 1976-1991. V mém životě Kryl hrál velice důležitou roli, protože jeho písně a poezie, kterou jsem přednášel, takže jsme vystupovali až do jeho emigrace často spolu. Hlavně na Slovensku. A zítra uvádím večer v městské knihovně, to je soutěž pěti folkových skupin, z nichž jedna postoupí do finále. Jako host tam bude účinkovat Ivan Hlas.

- Ten je teď dost populární.

Teď je populární, i když všichni, co jsme koukali na Gramy, tak jsme si právě říkali, že tam někdo z těch odměněných mohl říct, že jeden tady mezi námi není a pojďme mu aspoň chvilku vzdát tichou vzpomínku, což se nestalo. Škoda, škoda. Ale v té knihovně to zítra uděláme.

S českým Woody Allenem, romantikem, básníkem a příjemným veselým chlapíkem jsme si krásně popovídali. S hřejivým pocitem v srdci jsme se s chlapíkem rozloučili a dlouhým krokem odešli k paní Součkové, jež nás již čekala v divadle Na Vinohradech.

Bylo čtvrt do páté (tak by to řekl anglán) a my jsme přicházeli již nespolečensky unaveni do divadla Na Vinohradech, abychom udělali další rozhovor s dramaturgyní, paní Součkovou. Ve vrátnici nám ale řekli, že paní **Součková** už je pryč a je nanejvýš pravděpodobné, že se již nevrátí. Sedli jsme si tedy zkvašení na lavičku a pevně doufali, že paní na vrátnici neměla pravdu. A bylo to tak. Přesně v pět, což byla hodina na které jsme byli domluveni, přiblížila se k nám milá a usměvavá paní Součková. Zavedla nás do svého kamrlíčku, usadili jsme se a začali si povídat.

- Co budete o festivalu dělat?

Já jsem na festival byla pozvaná jako host, protože bohužel nemůžu do poroty. V té době je to dlouhá doba, týden být mimo divadlo. Neznám program, takže v této chvíli nevím, co budu dělat. Vím jen, že jde o festival soukromých škol. Vím jen funkci. Jsem host. Já nevím, co děláte s hosty.

- Jakou funkci máte tady v divadle?

Jsem tu dramaturg činohry, dramaturg divadla Na Vinohradech a moje funkce spočívá v tom, že jsem člověk zodpovědný za to, co se v divadle hraje. To znamená, že vybírám hry, vybírám texty, spolupracuji s překladateli, píš divadelní programy pro jednotlivé inscenace a protože jsme tu dva, tak máme

- Soukromé gymnázium Havířov

21.4. čtvrtek, Corso, 15.00

- *Černé světlo*

21.4. čtvrtek, Corso, 16.00

- *Oksfort*

22.4. pátek, Corso, 17.30

- *Vra-hle*

Umělecké sdružení Hygie - Oksfort

-je souborem nejen divadelním, ale také hudebním. Sdružuje nepochopené žáky třetích ročníků našeho gymnázia. Ti se cítí „umělecky vyprahlí“.

-snaží se tvořit a ve svém úsilí si mnozí sáhli až na dno svých možností, což se doufám odrazí v naší hře, kterou jsme nazvali „Oksfort“.

Hra zachycuje příběh dospívajícího chlapce, jenž je deprivován svým strachem ze smrti, což ho ale povznáší nad povrchní zájmy jeho přátel. Tato hra zároveň vypráví sen jeho kamarádky. Tentokrát se děj odehrává na divokém západě.

Tak láska říkáš,

divadlo, hrneček, ruce a Ústí.

Hm...

tak jsem si

lásku nepředstavoval.

Vra-hle

Náš soubor, který secvičuje hru VRA-HLE , je v podstatě odnoží většího Dramatického kroužku naší školy. Proto také můžete některé naše interprety vidět i v jiných hrách (např. Černé světlo). Někteří naši členové vystupují dokonce i v pro nás takřka konkurenční společnosti Hygie a hrají v jejich hře Oksfort. Jinak jsme sdružení volné a v podstatě nezávazné. Naše hra je výmysl inspirovaný dvěma kratičkými básněmi a dále rozvíjen autory za podpory kolektivní mládeže naší divadelní grupy. Hra se zabývá odvěkou lidskou vlastností, která umožňuje lidstvu vyvíjet se - zvědavostí.

Ústí zbraně na mne míří,

Tak skryté zlo se mi mstí,

V hrníčku zbyli už jen Netopýři.

A ruce chvějí se tou lstí.

„Končí ta Hra“ křikl on

„Divadlo se zavírá“.

Tak vypravil jsem poslední svůj tón.

A nic už mne víc nesvívá.

Černé světlo

Něco o souboru: Je nás hodně, sami nevíme kolik. Soubor se skládá z různých věkových kategorií od sekundy po 3.ročníky. V každém případě je nás tolik, abychom hru zahráli, něco kolem 22 - 30 lidí. Oficiálně se nazýváme GDIVIDLO, ovšem v reálu si říkáme různě (např. fazolové lusky atd).

Něco o hře: Původně byla zcela vážná, ale museli jsme do ní vložit několik (snad) „humorných“ prvků, aby se nám obecenstvo zcela psychicky nerozložilo. Černé světlo, jak se naše hra jmenuje, je v podstatě o aktuální lidské katastrofě, ve které je dilema jedinec nebo masa?

V Ústí, kde divadlo se spustí,

má v ruce pan Slezáček

piva plný hrneček.

inscenace během sezóny rozdělené. Dokonce se i stává, že na některé inscenace je dramaturg jako host.

- Jaké byly vaše studentská léta?

Studovala jsem gymnázium. První rok ještě v Brně a zbytek v Praze. Nemám na to zvláštní vzpomínky. Mám vzpomínky na základní školu, protože tam se nám podařilo vytvořit ve třídě partu. Měli jsme zřejmě dobrý kolektiv a dost jsme si rozuměli a myslím si, že jsme toho společně dost prožili. Na gymnáziu nemám zvláštní vzpomínky. Na té základní škole jsme dokonce vydávali časopis. Z gymnázia si kromě jedné spolužačky nepamatuji nikoho z těch, kteří se mnou do třídy chodili. Zřejmě jsem si v Praze vybrala špatné gymnázium. Ale protože jsem přišla do Prahy v šestnácti letech a neměla jsem možnost výběru, tak jsem šla prostě na to, které spadalo pod tu část Prahy, kde jsem bydleli. V Brně jsem si mohla vybrat a slibně se to také rozvíjelo, nicméně jsme se do té Prahy přestěhovali. Po gymnáziu jsem šla rok pracovat, protože jsem se nedostala na vysokou školu, a po praxi, kdy jsem pracovala v rozhlasu a televizi, což byla pro mě dobrá zkušenost pro následující práci, tak jsem se dostala na dramaturgii na DAMU, kterou jsem vystudovala. Už bych to v této chvíli nevracela, patřilo to k té době a už je to za mnou, ale bylo to krásných pět let.

- Povězte nám něco víc o tom časopisu?

Dovedete si představit, jaký časopis dělají děti na základní škole. Myslím, že jsme tam neměli žádné rozhovory, v podstatě jsme psali povídky, hlavně jsme neměli ve třídě asi tři skvělé kreslíře, kteří tam uveřejňovali seriál na pokračování. Mělo to samozřejmě takovou lechtivou formu. Ani se to dokonce na škole neprodávalo, byl to čistě náš třídní časopis, který nám ani nikdo nezabavil, naopak si ho učitelé mezi sebou půjčovali, ale už to nepůjčovali dalším žákům.

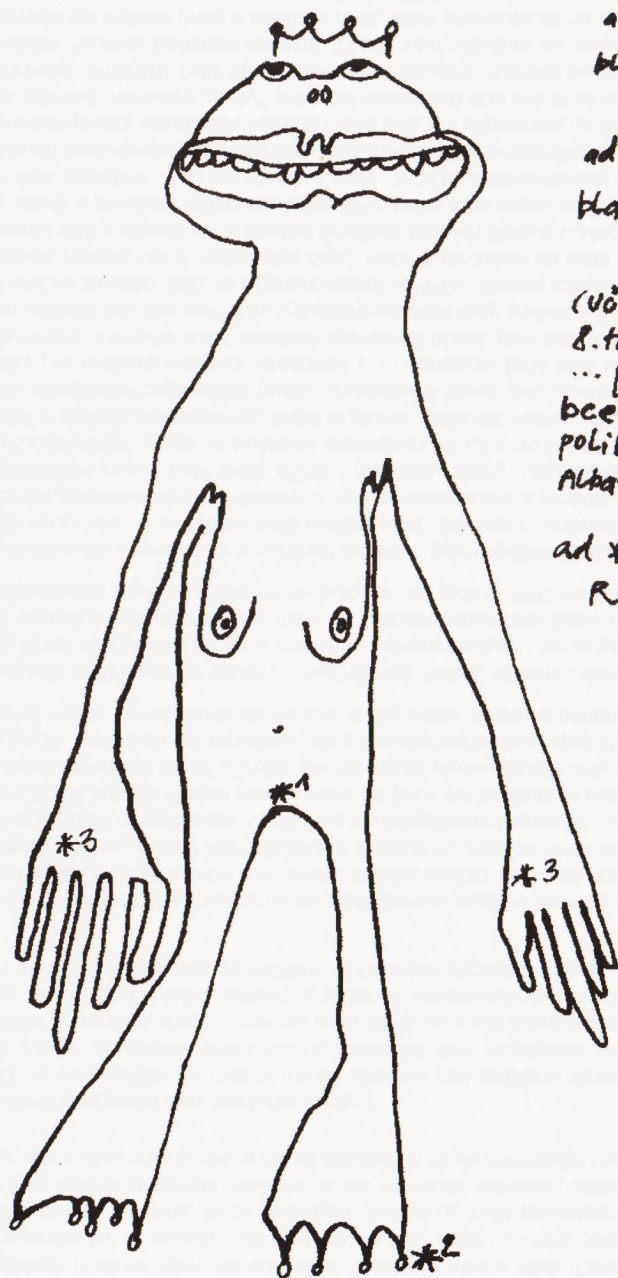
- Jak jste se dostala k tomu rozhlasu?

Sháněla jsem práci. Navíc jsem na gymnáziu studovala obor ZVOP, což byly základy výroby a odb(p)orné přípravy. A to mělo tři součásti. Buď jsem si mohla vybrat směr programování nebo směr ekonom nebo technické kreslení. Takže jsme si vybrala pochopitelně tu ekonomii, tudíž jsem dělala psaní na stroji, které se mi velice hodilo. Hledala jsem práci, měla jsme známé v rozhlasu, kteří mě doporučili a řekli mi, že tam mají volné místo produkční-sekretářky, takže jsem nastoupila. Všichni na mě byli moc hodní. Dodnes tam mám spoustu dobrých kamarádů a znám díky tomu tu práci. Jak probíhá, protože mě brali s sebou na natáčení a naučila jsme se, co to je, když vzniká pořad od prvního nápadu přes nachystání otázek, natočení, pak se to přetáčí na magnetické pásky, naučili mě stříhat. Pak jsem byla ve studiu, kde jsem viděl, jak se to stáčí a dává dohromady s muzikou. Takže to byla ohromná škola.

- Jak a kdy jste získala vztah k divadlu?

Od malička. Můj tatínek pracoval v divadle dlouhá léta. On dělá operní zpěv, takže mě od malička bral do divadla. Nebyla jsem to dítě, které by od malička nechtělo dělat nic jiného než divadlo. Spíše trochu ta dramaturgie. Já sama jsem nedokázala na gymnáziu definovat, co to je. To mi objasnili až lidé v rozhlasu. Já navíc, já, pardon, abych to nespolekla, už na gymnáziu jsem měla kontakty na lidi z rádia. Takže jsem se tam ten první rok hlásila, aniž bych věděla, co to znamená. U dramaturgie víte, že dramaturg vybírá texty, to je taková velmi úzká představa, ale co to vše musí dál splňovat, tak to pochopíte až během toho studia a až začnete tu práci dělat.

Už před touto cestou napadlo mě poprosit každého zpovídaného o jeden verš, aby tak dohromady dali všichni hosté básničku na slova ruce, divadlo, hrneček a Ústí. Stejný úkol měly i zúčastněné soubory. Úkol se to zdá být naprosto jednoduchý, ale nedovedete si představit, jak je těžké něco takového srozumitelně vysvětlit. Sami si asi domyslíte, co si o nás musela paní Součková myslet, když jsme na ní vybalili asi toto: „A na závěr ještě něco. Bude taková básnička, kde musí být slova ruce, divadlo, Ústí a hrneček, a hosti s kterými děláme tento rozhovor to musejí dát dohromady, pan Burian, ovšem na ruce, napsal ruce vzhůru a může to být jako, a teď jakkoliv dlouhé to můžete doplnit a můžete si vybrat jedno z těch slov, doplnit čtyři až šest veršů, aby tam nebyly ty ruce, ale třeba hrneček.“ Takto v psané



ad*1 ...

klána panenská

ad*2 ...

klána plovací

(uč. Biologie pro
8. tř. ZŠ; SRN 1967...)
... pohádka o žá-
bce královně (po
polibku); nakladatel.
Albatros 1989)

ad*3 ...

R U C E

PRⁿ

verzi to možná nevypadá až tak hrozně, to jediné nás asi omlouvá.

Láďa taky zabodoval. Nejenom že si vzal slovo, diktafon do ruky a chtěl dát otázku, kterou bohužel zapomněl, ale poprosil paní Součkovou o igelitku, ta jeho už se mu rozpadala. To by ještě nemuselo nic znamenat. Ona ta igelitka byla ale malá. To by ještě pořád nemuselo nic znamenat. Ona ta igelitka byla ale od paní Bohdalové. A to byl pro Láďu impuls pokusit se porušit veškeré fyzikální zákony a navrát něco dvakrát většího do něčeho dvakrát menšího. Zkoušel to až se celý zpotil. Nakonec dostal jinou a ještě neumřel, je z toho smutný dodnes.

Čau! Dovolte mi nyní, abych vstoupil do tohoto jistě strhujícího Petrova vyprávění. Ale. Toto vše se událo už v dost večerních hodinách, a tak jsme byli již dost dost unavení. A v takových chvílích má člověk tendenci svěřovat své životní trable třeba i do diktafonu. Ten to zaznamená a když už je třeba příští den krize pryč, s ochotou vše zase vydá. Náš diktafon vydal toto:

P: Situace je taková, že máme hlad, nemáme peníze, jsme hladoví, unavení, prostě krize. Já potřebuju na záchod, ale na to už jsem zapomněl, trpíme trudomyslností, ale asi skočíme do Vltavy.

L: Utěšuje nás krásný pohled na Vltavu.

P: To je fakt. Ale já mám hlad.

L: Náš hlad dostoupil kritických hranic. Chceme si jít koupit do restaurace Lávka krajíček chleba za dvě koruny.

P: A já mu říkám, ať tam jde, a on tam nechce, takže jde.

P: Láďa právě vyrazil. Uvidíme, jak dopadne. Já mám strašnej hlad, opravdu, to je takovej hlad, že mi kručí v břiše, prostě, lítaj tady rackové, já bych je nejradši sežral, prostě veškerá romantika jde do háje, já mám hlad, já mám hlad, já mám hlad. Až dostanu peníze, protože mám jenom sedm korun, tak prostě někde ukradnu stovku a půjdu do nějaký pekárny nebo do nějaký restaurace a tam se užeru k smrti. UÁÁÁÁÁ.

L: Přišel jsem do restaurace. Chvilku jsem čekal, až mě číšník osloví. Po té jsem jej oslovil já: Pane číšníku, jelikož jsem v zoufalé situaci, dovoluji si mít tu drzost a objednat si dva krajíce chleba. Načež odpověděl: Já ti je dám. A podal mi hrst krajíců chleba, takže se tady cpeme a nemáme teda čas na nějaké rozhovory.

L: Kůrky chleba, které zbydou, jako že žádné nezbydou, poputují na dobročinné účely.

P: K tomu dodávám - nejenom v Somálsku mají hlad.

Jistě si tedy dovedete představit, v jaké jsme byli situaci. Dost keců, vyprávění pokračuje.

Najedení a spokojení s výbornou chlebovou specialitou, zaklepali jsme před půl osmou na dveře u šatny pana Suchého. Tan nás, ostaně jako dnes všichni, přivítal s úsměvem an tváří a začal náš rozhovor, který si opět zapamatoval náš přítel diktafon. Hned na úvod jsme se ale dozvěděli, že pan Suchý na festival přijet nemůže. Rozhovor jsme ale přes to natočili a otiskneme ho ve festivalovém deníku, který bude během festivalu denně vycházet Zanedlouho nás však přerušila jakási osoba, že prý už je za minutu představení a že by měl herec jít. Slušně jsme poděkovali a rychlým krokem se vydali na nádraží. Panovala výborná nálada s žezlem černého humoru v ruce a korunou zdánlivé bezradnosti an hlavě. Nádražní budovou voněly všelijaké hamburgery, hranolky, atp, až nás zase vyzval na souboj věčný nepřítel Hlad. Se strachem, že už v úschovně zavazadel zavřeli, šli jsme si vyzvednout své bundy a spacák. Před vydejním okénkem, že asi ztratil lísteček, bez kterého nám věci rozhodně nevydají a málem se stal obětí mého bezmezného, černě-humorného vzteku a zuřivosti. Bylo jen a jen v jeho zájmu, aby ten papírek našel, a tal to raději udělal. Koupili jsme si jízdenky a šli se najíst do jakéhosi bufetu. Ve svých kapsách jsme nečekaně objevili a dali dohromady ještě osmnáct Kč, které jsme obětovali za tři housky se salámem. S napětím a touhou jsme očekávali odjezd za dovom z toho sídliště nevyčerpatelného zmatku a naivně si mysleli, že už nás unavená matička nemůže ničím překvapit. Ale 1opak byl pravdou. Jakýsi opilý pán na nádraží, nápadně se podobající penerovi nás začal přesvědčovat, že byl u parašutistů. Když jsme neodpovídali, zřejmě ho napadlo, že jsme asi cizinci, a tak pokračoval rusky, pak něco mektal německy a snad i anglicky a francouzsky. A že se prý jmenuje Urban nebo Hurban, to už si přesně nepamatuji (nebo snad Turban?), a že je z Maďarska, a tak dále, a tak dále. Důležité však bylo, že nás dokázal pobavit. Několik minut před tím než nám měl jet vlak, oděbřali

- Soukromá mistrovská škola uměleckého designu Praha

19.4. úterý, Corso, 16.15

- *Veselé halucinace smutného permoníka aneb co se děje v trávě*

Ústřední postavou této hry je dělník Franta, který se pomocí rafinovaných, ale pro něho vždy nezdárně ukončených sebevražd, snaží dostat do jiného světa, do světa trpaslíků. Nakonec se mu to přesto podaří a tím začíná jeho život mezi trpaslíky.

Život to ze začátku není příliš příjemný a nesplňuje Frantovy představy. Hra nás seznamuje také s běžným životem permoníků. S jejich radostmi i neradostmi a hlavně s jejich zakořeněnými zvyky. To vše Franta sleduje s obdivem a postupně se učí novým zákonům permonického světa, světa tak vzdáleného od lidí. Objevuje se zde i záhadná postava pravidelně navštěvující permoníky, z níž se nakonec vyklubne krtek. Vystupují zde i jiná zvířata, např. moucha, která je mimochodem trnem v oku všem permoníkům kromě jednoho. S ním moucha stále masí karban a on tak podléhá hráčské vášni. (Ukázka náznaku některých vlastností společných s člověkem).

Celá hra je provázena prvky hororu a s nádechem černého humoru. Hra vrcholí „Velkou nocí“, což je hostina uspořádaná na počest „Velkého Trola“ zakladatele permonické říše. Velká noc vrcholí a každý má nějaké přání, které by se mu mělo vyplnit. I Franta má přání, stát se permoníkem a dokázat tak svou identitu. Přání se mu splní a on cítí, že je konečně šťasten.

V průběhu oslav probíhá ještě hostina a hra je zakončena velkou permonickou myšlenkou dávající šanci každému smrtelníkovi.

- Moravské gymnázium Olomouc

19.4. úterý, Corso, 17.30

- *O třech sestřích*

Pár slov ke komedii a k nám: „O třech sestřích je kratičká pohádka Otakara Moravce z knihy „Za Krušpánka krále“. Pohádku napsal na motivy ještě kratší balady z lidové slovesnosti.

Dali jsme jí před dalšími pohádkami přednost, protože skýtá dobrodružství, statečnost, ale i vtip a nechybí ani chvályhodný - happy end - . Pak také proto, že se u nás v Česku můžeme pochlubit - alespoň v pohádce - českou Janičkou u Arcu.

Kolektiv jsou studenti primy Moravského reálného gymnázia a dramatickou výchovu navštěvují první rok.

Děti, vite, co mě napadlo?
zahrajem si divadlo.
Pojedem
do Ústí nad Labem
na týden ze školy vypadnem.
Všem řekneme:
Přátelé, podejte nám ruce,

nestydte se, neculte se,
představení bude veselé,
přijďte, přijďte, přátelé.
Scénka bude o hrnečku
se záplatou na zadečku.
Což to není lákavé?
Přijďte, přijďte, přátelé.

- Rodinná škola Olomouc

20.4. středa, Corso, 11.20

- *Proč se lidí nemaj rádi*

20.4. středa, Corso, 17.30

- *Den v rodině*

Proč se lidí nemaj rádi:

Hned při prvním setkání s textem jsme věděly, že je to pro nás, protože je to o nás - o nás náctiletých středoškolačkách (samozřejmě i středoškolácích, ale ti na naší škole nejsou). První zamilování se, první rande, první doteky a do toho škola...

Pásmo scének, básniček a hlavně písniček, muzika snad u našich rodičů, která nás chytla a která nám, upřímně řečeno, dělala při zkouškách největší potíže. Když jsme v zimě nacvičovali, měli jsme jarní náladu, protože jaro - to je láska. A láska je báseň! Tak pojďte s námi na chvíli do našeho světa. „Vždyť trocha poezie nikoho nezabije.“

jsme se hledat místo na sezení. Cestou jsme ještě zneužili párek mladých lidí k interviewu, a potom znavení usedli do prázdného kupé.

Spokojeně jsme seděli a čučeli ven. Zdálo by se, že den byl u konce a my měli síly možná tak na dojetí domů. Ale to nás neznáte. O polední pauze jsme si stačili udělat čtyřicet letáčků a byli jsme odhodláni zopakovat naši reklamní cestu po vlaku. A jak už to tak bývá, člověk se z chyb učí a díky nim se zdokonaluje. Koupili jsme takové ty odporné, slizké rukavice, které jsem si navlékl a vypadal jsem tudíž nikoliv jako doktor vlaku, ale jako gynekolog vlaku. Ne, nebojte se. Nechodili jsme po kupé a neprosili cestující o obnažení kvůli gynekologické prohlídce, ale byl jsem hygienik vlaku a Láďa můj snaživý asistent, zapisující každou blbost na papír. Netopýr. A neptali jsme se tedy jen na zdravotní stav, ale také na čistotu vzduchu, změnu obrázků, prach (ten jsem dokonce sám svými gynekologickými rukavicemi zjišťoval). Jedná postarší paní zareagovala naprosto skvěle. Asi minutu nám povídala (Láďa si vše psal) o tom, jak to ty uklízečky špatně uklízejí a že to dělají na sucho. Já jsem nemohl než přikyvovat a říct nahlas Láďovi, „aby to Vendule a Marii řekl.“ Tato reakce nás potěšila. Horší to bylo v dalším vagónu, kde nám unaveně a znuřeně řekla jedna slečna, že s námi jela už ráno. „No nic. Tak přejeeme příjemnou cestu.“ Těsně před Ústím se nám dokonce podařilo umluvit slečnu průvodčí, aby chodila s námi. Potom nám už věřil každý. Příjemné bylo, že když jsme se vraceli do svého kupé, hodně lidí se smálo. A to je vždycky fajn.

Do Ústí jsme dorazili v pořádku a podle jízdního řádu. Pak jsme se pro mě dodnes neznámým způsobem dostali do školy, zalezli do spacáků a pustili si diktafon. Zjistili jsme, že báseň hostů není dokončena. (Ale však vy si ji už nějak dokončíte). A věřte mi, není nic lepšího než usínat při této básni:

Jan Burian, Miroslav Kovářik, Jolana Součková

Ruce vzhůru!
Dolů spust' je až v Ústí.
Do nich vemte hrneček.

.....

Láďa Sedlák
Petr Michálek

Den v rodině:

Jsme něžné, jemné, dobře vychované distinguované mladé dámy. To nám ovšem nezabrání chechtat se až k slzám vtipům Ivana Mládka. Protože kameňáky, to je naše!

Mládková knížečka Zápisky šilencovi se stala základem námi vytvořeného scénáře hry. My totiž již víme, že divadelní prkna jsou místem, kde můžeme na chvíli pobývat v kůži, která není naše. Že divadlo dává možnost žít více životů. Pro nás se stalo příležitostí k odložení nadýchaných, barevných motýlích křídel, která nás zdobí denodenně, místo nich se odět do vytahanych tepláků a bačkor a s nimi přijmout chování a mluvu jejich právoplatných potrhlych majitelů.

- Biskupské gymnázium České Budějovice

20.4. středa, Corso, 12.40

- *Velikonoční příběh*

20.4. středa, Corso, 17.00

- *Tři biblické příběhy*

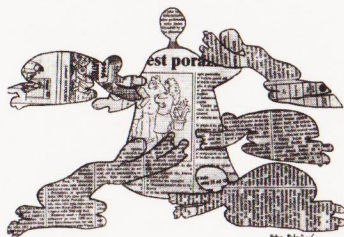
Jsme BIGYNI neboli BIKYNI, tedy aby jste tomu rozuměli, členové dětského divadelního souboru biskupského gymnázia. Hrajeme různé hry normální, více nenormální až morální. Hry, které vám chceme ukázat vycházejí z dětské bible, a kam jsme to až dopracovali, brzy uvidíte.

Až se na nás mlha zpusť,
poznáme, že už jsme v Ústí.

Jestlipak to najdeme,
kde divadlo hrajeme.

Co vezete v tom balíčku
na kterém máte ručičku?

Přivezli jsme vám braši milí
z jihočeské divočiny
trochu vzduchu - v hrníčku.



- Gymnázium „Pod Vyšehradem“ Praha

18.4. pondělí, Corso, 11.15

- *Tři sestry a jeden prsten*

AIDS - Adolescentní Intelektuální Divadelní Studio gymnázia „Pod Vyšehradem“ uvádí divadelní představení, které podle pohádky Jana Wericha napsala a zrežisovala Radka Schneiderová.

osoby a obsazení: Marie: Zuzana Benešová, Tylda: Soňa Šachová, Bára: Bára Škaloudová, Hubert: Vladan Brož, Vilém: Ondřej Charvát, Jan: Ondřej Petrák, hostinský, kostelník, chlapec: Tomáš Vodňanský

úštíúštíúštíúštíúštíúští
divadlodivadlodivadlodiv
hrnečekhrnečekhrnečekhrn
ruceruceruceruceruce

úštídivadlohnečekruceúští
ídivadlohnečekruceúští
vadlohnečekruceúštídivad
lohnečekruceúštídivadlo!





Global-JewelSoft s.r.o.

Mezní ul. 4 , 400 11 Ústí n.Labem

Tel.: 047-43091 Fax.: 047-43067



Laserové tiskárny
Inkoustové tiskárny
Grafická pracoviště
Barevné scannery
Osobní počítače
Inkoustové a perové plottery



HEWLETT
PACKARD

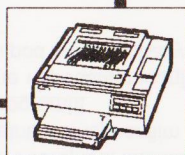
Resseler

Příjemné ceny - výhodný Leasing

Laserové a jehličkové tiskárny
Kopírovací stroje

CANON

star



EPSON

- ▶ Vysokokapacitní výměnné disky
- ▶ Osobní počítače libovolné konfigurace
- ▶ Kompletní řady počítačů a notebooků
- ▶ Programové vybavení obchod a velkosklady
- ▶ Licenční software z celého světa
- ▶ Programové vybavení pro lékaře a podnikatele
- ▶ Projektování a realizace počítačových sítí
- ▶ Pokladní systémy pro obchod a restaurace
- ▶ Hotelové pokladní a rezervační systémy
- ▶ Informační a docházkové systémy
- ▶ Spotřební materiál pro tiskárny a kopírky



SyQuest



Twinhead



Pro uživatele nabízíme komplexní řešení systémů na bázi časového kódu v oblasti obchodu, skladového hospodářství a evidence majetku. Bohatý výběr scannerů, terminálů a tiskáren pro čárový kód.

**Vyžádejte si naši podrobnou nabídku.
Využijte našich komplexních služeb a výhodných cen.**

Protože široká síť spořitelních bankomatů Vám umožňuje pomocí karet rychlý výběr hotovosti po celé České

S platebními kartami

České spořitelny

máte peníze všude!

Víte proč?

republice. Nejznámější jsou zelené a modré karty vázané na Váš spořirový účet, přičemž zelené můžete používat také k bezhotovostním platbám ve vybrané obchodní síti. Studentům a mladým ve věku od 15 do 25 let slouží k výběru hotovosti ze spořitelních bankomatů karty Junior. Pro náročnější je k dispozici mezinárodní karta VISA Business karta, která je určena k bezhotovostním platbám výdajů při zahraničních služebních cestách. Platební karty České spořitelny tu byly první!

Dámy a pánové,

firma MIRO, s kompletním zázemím pro sazbu a litografii, se zabývá předtiskovou přípravou. Kolektiv zkušených specialistů Vám nabízí přípravu reklamní grafiky, periodik, katalogů, prospektů, barevných i černobílých výtažků, tiskovin. Rádi z Vás učiníme naše spokojené zákazníky.

MIRO

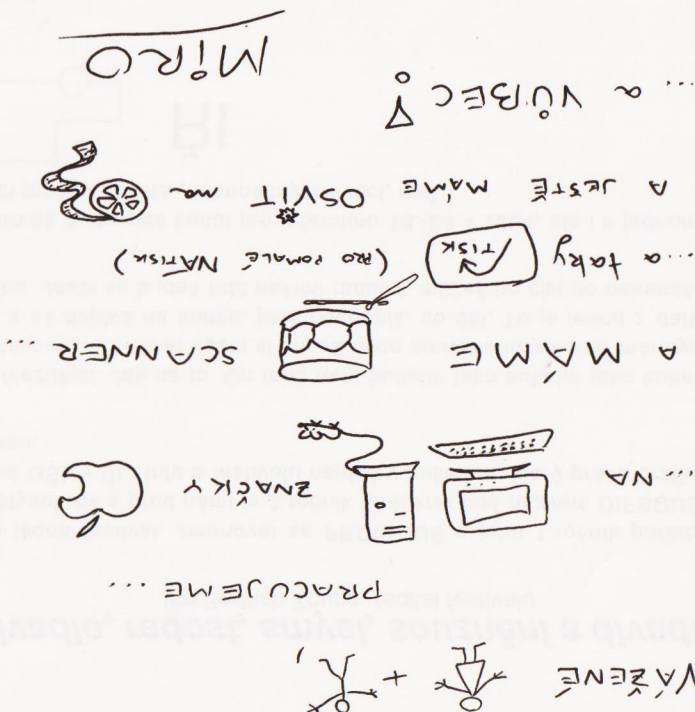
REPROGRAFICKÉ STUDIO

Textilní 1

400 01 Ústí nad Labem

tel.: 047/279 15

0601/280 953



SETUZA a. s. **Ústí nad Labem**



n a b í z í

- **zubní pasty**
- **toaletní mýdla**
- **prací a namáčecí prostředky**
- **rostlinné a jedlé oleje a tuky**

Telefonujte, pište, přijedte !

SETUZA a. s.

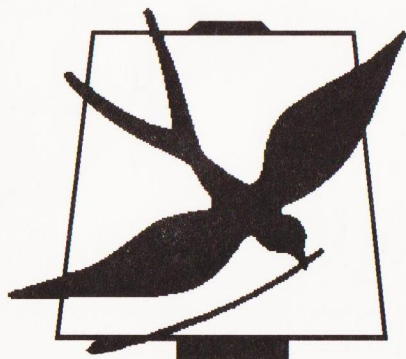
Žukovova 100

401 29 Ústí nad Labem

Telefon: 32803 - Ing. Matějů, vedoucí odboru prodeje

Fax: 31726 - obchodní úsek

Dálnopis: 184289



VLNOLA



SEVEROČESKÉ NOVINY

ÚSTECKÝ DENÍK

DIVADELNÍ FESTIVAL SOUKROMÝCH ŠKOL

BULLETIN

SCHOLA
LUDUS

